

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
ВИШИ СУД У БЕОГРАДУ
ОДЕЉЕЊЕ ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ
Посл. бр. К-По₂ 48/2010

ТРАНСКРИПТ АУДИО ЗАПИСА

Са главног претреса од 23.септембра 2013. године

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Устаните молим вас.

Да констатујемо да су присутни:

- заменик тужиоца за ратне злочине Драгољуб Станковић,
- затим пуномоћници Чукановић и Радоњићи,
- затим окривљени Миладиновић Топлица и бранилац Петронијевић, окривљени Поповић Срећко и бранилац Борковић, затим окривљени Николић Милојко и бранилац Палибрк, окривљени Булатовић и бранилац Плазинић који се јавља за адвоката Брадића и предаје суду пуномоћје, затим окривљени Сокић Абдулах и бранилац Крстић, затим окривљени Момић и бранилац Радић, окривљени Мишић Синиша и бранилац Ђорђевић који није ту, мења га данас Крстић.

АДВ. ДЕЈАН КРСТИЋ: Судија за пет минута сада ће да дође отишао је нешто само.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Затим Богићевић Бобан и бранилац Крсто Бобот, Кастратовић Славиша и бранилац Стругар, затим Вељко Корићанин и бранилац Небојша Перовић и Брновић Радослав и бранилац Шћепановић и то је то, је ли тако,

- ту је данас и доктор Ђорђе Алемпијевић,
- и ту су сведоци Елхаме Харадинај, Дин Шоши, Мејреме Хамзај које ћемо саслушати касније, а сада ћемо одмах да чујемо доктора.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

да се претрес одржи и констатује да адвокат Ђорђевић улази у судницу.

НАСТАВАК ДОКАЗНОГ ПОСТУПКА

Пред судом је.... испитивање вештака, односно члана комисије која је вршила обдукцију и ексхумацију пронађених тела на Батајници.

Пред судом је Ђорође Алемпијевић, доктор запослен у Институту за судску медицину, на списку сталних судских вештака, па га суд потсећа на

заклетву коју је положио и констатује да су његови подаци онако као у списку, али ћемо ипак узети докторе Ваше податке, рођени сте?

СУДСКИ ВЕШТАК проф. др ЂОРЂЕ АЛЕМПИЈЕВИЋ: Рођен сам 1967. године у Београду, од оца Михајла. Живим у Београду, у улици Мишарска број 4.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: По занимању?

СУДСКИ ВЕШТАК проф. др ЂОРЂЕ АЛЕМПИЈЕВИЋ: Лекар специјалиста за судску медицину.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Запослен у Институту за судску медицину?

СУДСКИ ВЕШТАК проф. др ЂОРЂЕ АЛЕМПИЈЕВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја Вас потсећам на заклетву коју сте положили и да Вам одмах кажем судимо за догађаје на Косову у селима Љубенић, Ћушка, Пављан и Захаћ. Према подацима које имамо у предмету одређена тела пронађена су приликом ексхумације у Батајници и затим је идентификацијом утврђено да се ради о особама које су из села Љубенић и које су настрадале како каже наша оптужница у овом догађају који је представљен овде у оптужници, за који ми водимо поступак. Овде код нас се налази одређени број тих записника и тражили смо од ваше установе да одреди једног од чланова комисије, председника или једног од чланова који ће овде да дође и да нам разјасни нешто што је занимало одбрану, то је отприлике поступак, на који начин је вршена идентификација, ко је вршио идентификацију, да ли постоје одређени узорци и сада и где се чувају, са којима би могло да се изврши упоређивање и то је отприлике то, нешто најкраће, а затим ће Вас испитати одбрана која је то и предложила и рећи ћете ми још да ли Вам треба нешто од ових обдукционих записника сада да погледате.

СУДСКИ ВЕШТАК проф. др ЂОРЂЕ АЛЕМПИЈЕВИЋ: Па можда је zgodније да имам код себе па....

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА:

Након што је упознала члана комисије, председник већа предаје доктору књигу са обдукционим записницима из списка предмета како би се упознао са тиме о којим се обдукционим записницима ради.

СУДСКИ ВЕШТАК проф. др ЂОРЂЕ АЛЕМПИЈЕВИЋ: Добро могу ли да?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можете, изволите.

СУДСКИ ВЕШТАК проф. др ЂОРЂЕ АЛЕМПИЈЕВИЋ: Процес ексхумације и прегледа посмртних остатака на локацији Батајница, односно у кругу Јединице за специјалне антитерористичке јединице у Батајници, започео је 2001. године, а довршен је крајем 2002. године, дакле рад на самом лицу места и у том раду је по наредби тадашњег Окружног суда у Београду био ангажован тим вештака из Института за судску медицину. У 2001. години тај тим је предводио професор Дуњић, а у 2002. години професор Бранимир Александрић. Ја сам био укључен у рад оба тима, дакле и једне и друге године. Суштински рад се састојао од рада на терену, дакле ископавања тих локација, вађења и обележавања посмртних остатака, а затим и њиховог прегледа. Преглед је вршен на лицу места, непосредно после ископавања или у данима који су следили. Суштина прегледа

је била да се утврди шта се на тим посмртним остацима налази дакле пре свега од одеће, евентуално личних предмета. Даље, да се изврши преглед посмртних остатака, да се утврде колико је то било могуће с обзиром на степен постморталних промена, да се утврде евентуалне промене и лична својства која би била од значаја за идентификацију. Цео поступак, дакле од самог откапавања, од оног првог момента када су тела, односно њихови делови били ослобођени земље био је фотодокументован и документован видео записом. Након тога када су тела била прегледана у импровизованим условима непосредно уз саму гробницу, и та фаза је документована фотографски, а затим смо ми сачињавали обдукционе записнике поводом прегледа посмртних остатака. Након извршеног прегледа посмртних остатака узимани су узорци за ДНК анализу, дакле узимани су узорци коштаног ткива, најчешће дугих костију бутне кости, зуба, стим што су постојала од случаја до случаја одступања од овог правила у зависности од стања посмртних остатака у којима су се налазили. Наиме код неких су, код неких тела су зуби били оштећени карирезним процесом, пломбама и тако даље, па су самим тим били неподобни за овакво узорковање јер се каснијом анализом из таквих зуба не би могао добити одговарајући ДНК материјал. У неким случајевима где није било дугих костију, где није било бутне кости узимани су узорци других дугих костију, костију потколенице, надлактице и томе слично. Сви узорци који су узети су описани у обдукционим записницима и они су разврставани у два сета узорака, дакле са једног леша, односно дела тела су узимана по два сета узорака. Судбина тих узорака је даље била следећа, дакле један сет узорака је предаван Међународној организацији за нестале особе, односно ИСМП-у јер је то био договор, односно споразум са тадашњом Савезном Републиком Југославијом да се на тај начин врши идентификација ових посмртних остатака. Дакле, радници ИСМП-ја су долазили у Институт за судску медицину и по списку вршили примопредају, односно преузимали те ДНК узорке. Други сет узорака је био чуван у Институту за судску медицину, а касније је уступљен Комисији за нестала лица тадашње Савезне Републике Југославије која је наставила да постоји и након раздруживања државне заједнице. Тиме би практично рад на терену био завршен, посмртни остаци су били привремено чувани у простору који је за то био одређен и који се налазио у близини локације на којој су ископани, дакле такође на Батајници. То чување посмртних остатака трајало је све до момента док нису дошле позитивне идентификације.

Наиме, узорак који смо ми предали међународној организацији за нестале је анализиран у њиховим лабораторијама на територији Босне и Херцеговине и тамо је вршено упоређивање добијеног генетског профила из тог коштаног узорка, када кажем коштани мислим свеједно или на зуб или на било коју другу кост, дакле вршено је упоређивање тог генетског профила са генетским профилем из крви сродника који су пријавили нестанак својих блиских лица, дакле ради се о сродницима који су се вероватно налазили на територији Косова и Метохије. Ми као институт нисмо били укључени у прикупљање тих узорака ни на један начин нити смо били укључени у контакт са породицама несталих лица, касније идентификованих. По мом сазнању тај поступак је рађен у зависности од тога у којој фази након косовског конфликта се вршило

прикупљање података, дакле у оној раној фази 1999. године ту је било неколико организација „Лекари за људска права“ сам ИСМП је прикупљао, прикупљао је Међународни комитет црвеног крста, дакле постојало је више организација које су се бавиле тиме. Ово сазнање имам прије свега због тога што сам учествовао у неколико међународних конференција које су везане за ову област па сам о томе посредно имао информације.

Дакле, тај поступак је подразумевао да све породице које су имале неког члана несталог су тај нестанак пријављивале већ овим поменутиим организацијама, да су приликом тога давале и основне податке о својим несталим члановима, синовима, очевима, мајкама и тако даље. Ти подаци су подразумевали оне основне административне податке, дакле име, презиме, име оца, датум рођења, место рођења, место последњег пребивалишта и томе слично, а поред тога су подразумевали и податке који су од значаја за идентификацију. Дакле, особена лична својства, да ли је неко евентуално имао неке вештачке зубе, преломе претходне, преломе костију који би могли да се идентификују и у стању унапредовалих трулежних промена да ли је неко имао неку операцију, посебно уградњу неког материјала за оно збрињавање прелома костију, што би рекли остеосинтетског материјала, шrafoва, плочица, да ли је неко имао пејсмејкер и тако даље. При том прикупљању података организације које сам већ поменуо су од даваоца података најчешће блиских сродника несталих лица и узимале ове узорке за ДНК анализу, најчешће су то по мом сазнању биле капљице крви на неким материјалима која си им ти већ обезбеђивао, дакле на неким сетовима, китовима, како би рекли. Тако прикупљени подаци о несталим лицима су систематизовани на упитнику који је у суштини предложио Интерпол и који се зове ДВИ „Дисастер Виктим Идентификејшн“, односно систем за идентификацију жртава катастрофа јер у то време није постојао неки посебно прилагођен овакав систем за прикупљање података који би се односио на оружане сукобе, па је коришћен тај ДВИ систем, суштина идентификације је веома слична. Ти подаци са тих ДВИ упитника су долазили до нашег тима, дакле до тима Института за судску медицину, ја сада не могу да тачно испратим цео тај пут, али у контакту значи између привремене администрације на Косову и Метохији и власти тадашње Савезне Републике Југославије, односно Комисије за нестала лица, епилог тога је био да смо ми добијали те упитнике дакле попуњене са подацима које сам већ претходно поменуо, личним подацима за нестала лица и подацима о њиховим физичким својствима која су сродници дали. Онај узорак крви ја не знам да ли су ту узимани парни узорци, дакле да ли су узимана два сета или један, али у сваком случају најмање један је био узет, ти узорци крви су достављани такође лабораторијама Комисије за нестала лица на територији Босне и Херцеговине и ми као тим нисмо имали никакве везе са том процедуром. Након спроведених анализа у лабораторијама Комисије за нестала лица када би успоставили подударане између генетског профила изолованог из кости и генетског профила из тих узорака од сродника несталих лица ИСМП би издавао извештај о позитивној идентификацији, дакле ДНК идентификацију и тај извештај је такође преко Комисије за нестала лица долазио до нашег тима. Дакле моменат пријема тог извештаја је био моменат отпочињања оног поступка непосредне идентификације. На основу, јер тај извештај који бисмо ми добили

из ИСМП-ја је на себи имао код, имао је број који је био идентичан броју са нашег обдукционог записника са Батајнице, дакле успоставио је директну везу са одређеним сетом посмртних остатака да користим тај технички термин. Када би примили такав извештај о ДНК идентификацији ми би онда узели наш обдукциони записник у коме су били подаци од значаја за идентификацију јер рађена је и антрополошка обрада па је процењивано на основу скелета где год је то било могуће колико је особа била висока, ког је пола била уколико је то такође било могуће да се процени, даље процењивано је ког је животног доба била у време умирања, дакле сви ти подаци који могу да помогну код идентификације. Они су упоређивани са оним подацима из антимортем података, дакле оног ДВИ обрасца који би нам стигао са Косова и Метохије и на основу та три параметра, дакле ДНК анализе, и упоређивања налаза посморталног и антемортем података ми смо давали закључак о идентификацији који такође су потписивали чланови тима који су учествовали у ексхумацији, а касније и у идентификацији. Напомињем да су се те идентификације протезале кроз дужи временски период, оне су тек почеле, немојте ме за реч држати тачно, али свакако после завршетка рада на Батајници, дакле после 2002. године, али сећам се да су оне трајале негде можда до 2005-2006. јер су повремено стизали извештаји за одређена тела и како би стизали такви и извештаји ми би приступали идентификацији. Истовремено са сачињавањем тог записника о идентификацији ми би сачињавали и потврду о смрти и већину, ако не и све те потврде о смрти сам ја потписао јер сам заправо администрирао тај посао, и ми би онда у те потврде о смрти уносили личне податке, личне податке смо уносили на основу документације коју смо добили од УНМИК-а, дакле то је опет наравно преко Комисије за нестале јер ми нисмо имали директне контакте са овим организацијама међународним као тим.

Дакле, ми би уносили податке, име, презиме, име родитеља уколико је било познато, датум рођења. Датуми рођења су на неким ДВИ обрасцима били наведени на неким, не могу да кажем тачно, али је то она било присутно, дакле на једном броју образаца су писали датуми 01.01. па нека година, дакле 01. јануар, и било је чудно да један број људи је рођен баш 01. јануара, односно не могу да кажем значајан али је било таквих случајева, објашњење које смо добили је да су они просто користили тај 01.01. за све оне ситуације када давалац података није знао тачан датум рођења, дакле знали су годину рођења, али нису знали датум рођења и у тим ситуацијама је уписивано то 01.01. Попуњавајући потврде о смрти и ове потврде о идентификацији ми смо користили те личне податке којима смо располагали, дакле ако је писало неки датум рођења ми смо писали тај датум рођења, ако је писало 01.01. неке године, ми би тај податак пренели у потврду о смрти коју смо издавали. Као датум смрти ми нисмо означавали ниједан датум већ смо означавали датум када је извршена ексхумација тог конкретног тела јер напомињем ексхумације су трајале по 6 месеци. Дакле нека тела која су имала ниже бројеве у оној номенклатури са поједине јаме су ископана првих дана када је та јама отворена, али рецимо пошто је било по 200 или 300 посмртних остатака, наравно они који су били на дну јаме су могли бити ископани и два месеца касније. Дакле, ми смо стављали оне датуме када је тело нађено уз напомену да то није датум смрти већ датум

налажења посмртних остатака. Што се тиче узрока смрти ми на тим потврдама о смрти нисмо уписивали узрок смрти јер смо уписивали смо да је узрок смрти непознат из простог разлога што се није могло са сигурношћу утврдити да су све те повреде бар на оном, на основу оног налаза на скелетним остацима, да су нанете заживотно. Наравно да би се евентуално смрт тих лица везала за неки одређени контекст били су потребни и још неки други подаци о лицу места, борбеним дејствима и томе слично, што ми нисмо, чиме ми у том моменту нисмо располагали нити је то био наш задатак да радимо.

Када бисмо попунили ове, дакле записник о идентификацији, потврду о смрти ми би обавештавали Комисију за нестала лица да је извршена идентификација тог и тог тела и онда би се повремено када би се скупила једна група 30-так, 20, 50, не могу да вам кажем тачно тај број је варирао, Комисија за нестала лица би организовала примопредају посмртних остатака са привременим властима на Косову и Метохији, тадашњим УНМИК-ом. Углавном сам ја учествовао такође у тим примопредајама као представник Института, дакле примопредаја се састојала у томе да наш тим оде сада у оно место где смо ми одложили посмртне остатке на Батајници, које је било чувано, обезбеђено, да по списку према оним бројевима које имамо издвојимо идентификована тела, напомињем да је сваки сет посмртних остатака био у посебној врећи од момента када је ископан 2001. или 2002. године, још једном бисмо направили преглед, то би био један онако да кажемо брзи преглед, више није ту било обдукције јер је обдукција урађена била 2001-2002. али смо читали наш записник који смо сачинили 2001. или 2002. године, прегледали посмртне остатке, упоредили да би отклонили сваку могућност грешке у томе и онда би та врећа са посмртним остацима била издвојена, касније би се утоварила у превозно средство и извршила се примопредаја на административној линији у Мердарама. Тој примопредаји су присуствовали и лекари УНМИК-а и представници УНМИК-а са друге стране, а са наше стране је углавном био покојни Гвозден Гагић који је у то време водио комисију за нестала лица и често сам био ја, дакле најчешће. И то је отприлике тај процес од момента ископавања преко прегледа, идентификације и примопредаје посмртних остатака у које је био укључен тим Института за судску медицину, односно поједини чланови тог тима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ја сам видела још ту негде да су означене и личне ствари и предмети који су нађени, да су они предавани суду.

СУДСКИ ВЕШТАК проф. др ЂОРЂЕ АЛЕМПИЈЕВИЋ: Тако је, ми смо приликом прегледа непосредно након ископавања нека тела су била одевена на неким телима су се налазили делови гардеробе, у којој гардероби су се налазили некада лични предмети, било је и новца, било је фотографија, личних докумената некада, различитих пушачких прибора, свега онога што човек може отприлике да носи код себе. Ми смо такве предмете јер дакле када би се тело ископало у самој јами оно је ту описивано и тај посао ископавања су непосредно радили археолози, такође према споразуму је тим археолога међународне комисије за нестала лица био присутан на тим идентификацијама, стим што је у 2001. учествовао и домаћи тим археолога на тим ископавањима, дакле они би правили посебан свој записник о току ископавања, координатама, положају, међусобним односима тела и томе слично. Тело би било, ми смо као судски

медицинари само надгледали тај посао, дакле један од нас би био присутан и визуелно посматрао то ископавање али ми нисмо директно учествовали, а други чланови тима судски медицинари су у шатору који се налазио на 50-так метара, 100 метара од локације где се ископава радили преглед посмртних остатака како сам то претходно описао. Дакле, тело би по ископавању било смештено у врећу, означено тим бројем који је имао елементе значи БА, Батајница, имао је број од 1 па до 7 зато што су биле, било је тих јама је ли тако, за сваку јаму посебно и онда би након тога ишао сукцесивно број од 1 па до колико је било. И постојала је ознака Т значи као тело, ДТ изнад тога, део тела ДТ и П као предмет чини ми се П јер дешавало се да се у самој јами нађу предмети који нису могли да буду повезани за одређено тело, дакле, некада гардероба, налажени су колико се сећам и делови рецимо камиона, разне ствари које дефинитивно нису могле да се повежу за одређено тело. Тело би се дакле ставило у врећу, врећа би била означена како сам то претходно објаснио, одложена на неколико дана до прегледа јер неког дана је било ископавано више, неког дана мање тела, у зависности од комплексности распореда тих тела и атмосферских прилика. А лекари који су радили прегледе посмртних остатака су радили неким својим ритмом тако да су сада са тог привременог одлагалишта редом узимали тела и вршили прегледе. Дакле, када би се отворила врећа по први пут након што је затворена била у самој јами одакле је тело ископано, тело би било фотографисано, сва гардероба би била уклоњена уколико је било, претрешена да се види да ли има неких од предмета које сам поменуо и онда би и гардероба такође била описана у нашем записнику. Та гардероба је опрана, прана механички колико је то могло у тим импровизованим условима да би се отклонила земља пре свега, и сушена, а затим и фотографисана, тако да постоје и те фотографије гардеробе, такође постоје фотографије личних предмета који су нађени како сам то претходно описао. Све то је касније предато Окружном тадашњем Окружном суду у Београду по списку који смо имали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Хвала Вам. Одбрана је заправо предложила да Вас позовемо, све је то везано за ову идентификацију, па да видимо да ли има питања? Петронијевић прво.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Захваљујем госпођо председнице, адвокат Петронијевић. Професоре колико сам разумео Ви нисте вршили ниједну радњу нити Институт нити било који орган са територије Србије, ниједну радњу у вези ДНК анализе и идентификације? Да ли је то тачно?

СУДСКИ ВЕШТАК проф. др ЂОРЂЕ АЛЕМПИЈЕВИЋ: Непосредну ДНК анализу, дакле аналитичке радове не, тачно је.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Како је дошло до тога?

СУДСКИ ВЕШТАК проф. др ЂОРЂЕ АЛЕМПИЈЕВИЋ: Моје сазнање је да је постојао договор, споразум на нивоу Владе тадашње Савезне Републике Југославије и Међународне комисије за нестала лица да се идентификације врше у њиховим лабораторијама, у то време јесте била отворена једна лабораторија која се и дан данас налази у Институту за судску медицину, она је тада била донирана од Међународне комисије за нестала лица, али према мом сазнању нису ове анализе вршене у тој лабораторији.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Да ли је од стране било ког стручњака, генетичара и да ли сте имали генетичара у вашем тиму?

СУДСКИ ВЕШТАК проф. др ЂОРЂЕ АЛЕМПИЈЕВИЋ: Ми нисмо имали генетичара у нашем тиму.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Да ли је било ко имао могућност да прегледа електроферограме?

СУДСКИ ВЕШТАК проф. др ЂОРЂЕ АЛЕМПИЈЕВИЋ: Електроферограми нису достављени, ми их нисмо имали, дакле имали смо само извештаје које је ИСМТ доставио.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Да ли сада постоје узорци који би могли да се подвргну пробној анализи са некаквим бројем узорака који би се одабрао?

СУДСКИ ВЕШТАК проф. др ЂОРЂЕ АЛЕМПИЈЕВИЋ: Па према ономе што сам претходно изложио код органа Републике Србије би могли да се нађу само овај други сет узорака који смо ми узели, дакле коштаних узорака али не и они референтни узорци који су добијени од породица несталих, односно породица које су пријавиле да су њихови сродници нестали.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Они никада нису дошли?

СУДСКИ ВЕШТАК проф. др ЂОРЂЕ АЛЕМПИЈЕВИЋ: Те узорке ми никада нисмо имали овде.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Добро. Да ли су електроферограми могли да се прибаве по Вашем сазнању?

СУДСКИ ВЕШТАК проф. др ЂОРЂЕ АЛЕМПИЈЕВИЋ: Ја на то питање не могу да одговорим, вероватно да ИСМП то поседује.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Захваљујем се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Остали браниоци?

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Имам само једно питање, ако сам ја добро разумео професоре, рекли сте да сте прегледом тог материјала који је био доступан утврђивали поред осталог и време смрти? Или Вас нисам добро разумео?

СУДСКИ ВЕШТАК проф. др ЂОРЂЕ АЛЕМПИЈЕВИЋ: Не, ја нисам рекао да смо утврђивали време смрти.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Онда сам Вас ја погрешно разумео. Извињавам се.

СУДСКИ ВЕШТАК проф. др ЂОРЂЕ АЛЕМПИЈЕВИЋ: Ја сам само говорио да нисмо утврђивали време смрти, а да смо у потврде о смрти накнадно када је био окончан поступак идентификације уписивали датум када је ексхумирано то конкретно тело које је идентификовано.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, изволите.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Захваљујем. Адвокат Горан Петронијевић. Професоре да ли сте након обављеног, сачињеног извештаја који сте Ви потписивали по идентификацији смрти ових лица имајући у виду онај неспоразум око датума рођења због недостатака тачних података око датума рођења појединих лица, накнадно добили те податке од било кога да бисте могли?

ВЕШТАК др ЂОРЂЕ АЛЕМПИЈЕВИЋ: Можда ја да искључим.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Три могу, ја не знам шта је проблем.

ВЕШТАК др ЂОРЂЕ АЛЕМПИЈЕВИЋ: Дакле, тај део је више административне природе и излази из оквира медицинске науке и експертизе, али потврде о смрти које смо ми сачињавали смо сачињавали у два примерка, један примерак је предаван на Мердарима заједно са посмртним остацима и другом пропратном документацијом УНМИК, а други примерак потврде о смрти је предаван Комисији за нестала лица, тако да претпостављам да је комисија административно тело које се бавило уопште и координацијом и комуникацијом са привременим властима на Косову и Метохији и да ли су они предузимали неке радње да би утврдили датум смрти, тако да то мени није познато.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Да ли Вам је познато да међу страдалим лицима, односно идентификованима има блиских сродника?

ВЕШТАК др ЂОРЂЕ АЛЕМПИЈЕВИЋ: То по неком чувењу да. Било је доста сличних презимена на крају крајева тако да се може претпоставити да су и одређени људи из исте породице.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Да ли сте имали као идентификациони елемент матични број тих лица?

ВЕШТАК др ЂОРЂЕ АЛЕМПИЈЕВИЋ: Па видите, то није генерално идентификациони елемент.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: А идентитет да ли сте добијали кроз личне податке, кроз анамнезу која је узимана на терену или од било ког органа, матични број?

ВЕШТАК др ЂОРЂЕ АЛЕМПИЈЕВИЋ: Није ми познато да смо имали јединствене матичне бројеве грађана.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: И само још једно питање које се тиче Вашег рада на терену, да ли сте се бавили проблемом евентуално статуса ове гробнице коју сте ископавали, да ли је она примарног или секундарног карактера и да ли сте наилазили на такве проблеме?

ВЕШТАК др ЂОРЂЕ АЛЕМПИЈЕВИЋ: То није моја експертиза ужа, али.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Били сте у тиму наравно?

ВЕШТАК др ЂОРЂЕ АЛЕМПИЈЕВИЋ: Да, да, али се сећам да смо дискутовали поготово са антрополозима, било је ту различитих налаза који су указивали на то да су нека од тела била претходно сахрањена, ја не могу сад тачно да то репродукујем, али рецимо сећам се да једно тело било нађено у гробници са деловима ковчега, да су око неких тела нађена земља која је према речима археолога не одговара саставу земљишта на Батајници, дакле, чини ми се да је била црница, тамо је иловача где смо ми ископавали, да су нађене рецимо нека растиња, рецимо да ли је била шишарка, доста је дуго времена протекло али су то онако били упечатљиви моменти, дакле шишарка, а да нигде у овој околини не постоји четинарско растиње. Дакле, неки закључак је био да се ради о гробници секундарног типа, односно да су место где су та тела закопана на Батајници не одговара месту где су лица страдала, односно умрла. Е, сада да ли су сви посмртни остаци који су нађени у гробницама на Батајници били претходно негде сахрањени на некој локацији па ексхумирани и донети или су ти посмртни остаци, да кажем тако, покупљени са површине тамо где су нађени па без претходног сахрањивања донети и сахрањени на Батајници то је тешко

рећи, сем за рецимо ову где је нађен мртвачки ковчег, па је то потпуно јасно да је било неко сахрањивање.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: И само још једно питање, да ли сте у оквиру овог материјала који сте добили са терена добили и евентуално извештаје органа који су вршили сахрањивање на територији КиМ у време сукоба?

ВЕШТАК др ЂОРЂЕ АЛЕМПИЈЕВИЋ: Не, ја се бар не сећам.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Да ли сте евентуално извршили идентификацију лица за која је већ постојао записник о увиђају, протокол или било шта, да ли се сећате таквог случаја?

ВЕШТАК др ЂОРЂЕ АЛЕМПИЈЕВИЋ: То ми нисмо никада добили неке податке о томе нити где су та лица.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Дакле, да је лице претходно било сахрањено да постоји записник о увиђају и да постоји записник о сахрањивању без идентификације?

ВЕШТАК др ЂОРЂЕ АЛЕМПИЈЕВИЋ: То нисмо добијали, дакле ми смо јединствено радили просто поступак ексхумације, значи као и обдукцију када радите ви немате оно податке о самом записнику.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Потпуно ја Вас разумем у том делу, него мислим у овом другом делу кад сте обрађивали све ове податке о којима сте данас, колико сам Вас разумео три сета података и из њих извлачили закључак и једини задатак који Вам је био да не дође до грешке наравно?

ВЕШТАК др ЂОРЂЕ АЛЕМПИЈЕВИЋ: Могуће једино да је у ДВИ обрасцу постојао негде податак „нестао тада и тада, на тој и тој локацији“ итд., јер то и јесте један од питања у ДВИ обрасцу, али неких, да кажемо, званичних докумената у смислу то што сте Ви рекли записник о увиђају или нека криминалистичко-техничка документација поводом неког догађаја и томе сично не.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Захваљујем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Остали браниоци? Изволите.

АДВ. НЕБОЈША ПЕРОВИЋ: Ако сам професора добро разумео тела су идентификована тако што нису снимана.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Професоре, да ли можете Ви само искључите.

АДВ. НЕБОЈША ПЕРОВИЋ: Приликом откапавања тела, како сам Вас разумео, тела су накнадно снимана кад би се одећа скидала са тела, је ли тако?

ВЕШТАК др ЂОРЂЕ АЛЕМПИЈЕВИЋ: Ја сам рекао да су тела била снимана оног момента у гробници, дакле када је са њих уклоњен слој земље и просто, како бих Вам рекао, ако замислите ову просторију као.

АДВ. НЕБОЈША ПЕРОВИЋ: Да, да, јасно ми је, него само питам да ли су тела снимана док се одећа налазила на њима у земљи?

ВЕШТАК др ЂОРЂЕ АЛЕМПИЈЕВИЋ: Да, она су снимана и када су, јер то је комплексна структура, тела су била једна преко другог. Дакле, ви копате, скинете слој земље, обележите тела и онда их фотографисете тамо на лицу места, спакујете у врећу, донесете врећу, отворите врећу.

АДВ. НЕБОЈША ПЕРОВИЋ: Јасно ми је, ја сам само хтео. Хвала, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, још неко од бранилаца? Да ли тужилац има питања?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Имао бих само једно питање. Докторе, Ви сте рекли да је било седам јама где сте пронашли лешеве, Батајница 1-7 отприлике? Е сад на питање браниоца помињете неке трагове да сте нашли у тим јамама који сведоче о томе да су нека тела раније била сахрањена. Да ли се сећате и да ли можете уопште да знате у којим јамама је то пронађено таквих трагова, у каквим јамама је било, да ли је то било Батајница 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, то се зове јама?

ВЕШТАК др ЂОРЂЕ АЛЕМПИЈЕВИЋ: Ја бих за то морао да погледам документацију али мислим да се то не налази овде, али оно што бих готово сигурно могао да кажем да нису пронађени ти предмети у 2001. години, дакле, да нису пронађени у гробници 1 и 2, БА1 и БА2, тако да су могли да буду нађени и у овим осталим гробницама, али не бих могао сад да се прецизно изјасним, можемо да погледамо па да нађемо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ево адвокат Ђорђевић има још једно питање.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Ја се извињавам, пропустио сам нешто што ми се чини важним. Ви сте издавали потврде о смрти, а колико смо Вас разумели потврде сте давали на основу података које нисте Ви лично прикупили него сте добијали од пре свега Комисије за нестала лица и ово што сте добијали са Косова и Метохије. Да ли то значи да Ви иза тих података што сте унели у потврду о смрти можете да стојите са пуном веродостојношћу да је то тачно или пак претпостављате да је то тачно, односно верујете да је то тачно зато што су подаци добијени од таквих института којима се може веровати?

ВЕШТАК др ЂОРЂЕ АЛЕМПИЈЕВИЋ: Па видите и у поступку издавања потврде о смрти изван контекста о коме говоримо, дакле изван контекста оружаног сукоба, дакле кад умре неко у стану па дође мртвозорник да га прегледа он од чланова породице добије податке које добије. Мртвозорник не проверава, дакле, не прибавља крштенице, било које друге документе из којих би могао на несумњив начин да провери веродостојност података које му је давалац података дао. Према томе, том аналогijом нисмо ни ми проверавали податке, уносили смо оне податке које смо добили од, конкретно од Комисије за нестала лица као даваоца података у овом случају.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: А дозволите професоре, мени то баш није за упоређивање, овде сте Ви те податке о смрти уносили на основу извештаја лабораторије која је рађена у Босни и Херцеговини од стране Комисије за нестала лица, то није баш исто као што сте ово сад навели и на основу тог упоређивања сте утврдили идентитет особе која је ископана у тим секундарним гробницама, тако да ја не могу да кажем да је то исто као што сте ово сад навели када се ради о лешу који је, за кога се зна идентитет итд., неспоран?

ВЕШТАК др ЂОРЂЕ АЛЕМПИЈЕВИЋ: Дакле, овде морамо да одвојимо два поступка, једно је поступак идентификације, а друго је поступак издавања потврде о смрти које је административне природе, а што се тиче поступка идентификације ја сам у свом излагању објаснио да идентификација је започињала на основу добијеног извештаја Међународне комисије за нестала лица о извршеној ДНК идентификацији, али сам исто тако рекао да смо ми као тим вршили упоређивање података, односно нашег налаза садржина

обдукционог налаза за то конкретно тело са садржином антемортних података за то конкретно лице, јер заправо ДНК идентификација је извештај, тај СМПИА је нашем неком броју БА5200Т давао име јер је у том извештају писало на основу ДНК анализе да тај број из гробнице одговара имену лице ХУ, онда бисмо ми нашли антемортне податке за лице ХУ, упоређивали физичка својства и све оно што се тамо налазило од података са оним што смо ми утврдили експертизом од посмртних остатака тако да није тачно да је искључиво ДНК анализа била окосница поступка идентификације. То је што се идентификације тиче. Што се тиче попуњавања потврда о смрти, дакле, на извештајима ИСМБС уопште се нису налазили лични подаци сем имена и презимена који се даље попуњавају у потврди о смрти, наиме место боравка и не знам датум рођења и томе слично, већ су ти подаци постојали на антемортним подацима и на листама које смо ми добијали од Комисије за нестале, а које нам је прослеђивао УНМИК по мом сазнању.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Ја сам то разумео професоре, али два најважнија податка, податка о идентификацији су зависили од онога шта је нашла лабораторија у Босни и Херцеговини и други податак година рођења итд., зависила од онога шта сте добили са Косова, је ли тако, значи нисте Ви непосредно то утврдили, Ви сте пренели нешто што су други утврдили, је ли тако?

ВЕШТАК др ЂОРЂЕ АЛЕМПИЈЕВИЋ: Делимично јесте, као што сам рекао, дакле, ако посматрате искључиво ДНК анализу онда би одговор на Ваше питање био да, али ако посматрате цео поступак идентификације онда је ДНК анализа, дакле идентификација коју смо ми вршили онда је ДНК анализа био само део тог поступка о идентификацији. Наиме, поред ДНК анализе ми смо упоређивали антемортне податке са налазом који смо ми, дакле, ми непосредно установили, па би онда мој закључак био да сам поступак идентификације није искључиво зависио од ДНК анализе. Јесте у извесној мери али не искључиво. Што се тиче издавања потврде о смрти, дакле, подаци који су уношени за нестала лица, њихова веродостојност није проверавана да ли су је наши државни органи проверавали, ја не знам, али оног момента када смо их добили као институт, односно као тим института податке од Комисије за нестала лица, ми даље провере тих података нисмо вршили.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Само још једно питање. Да ли је било уопште могуће на основу материјала који сте имали, посмртних остатака који су из гробнице ископани да се утврди време смрти? Мислим, да ли је уопште, јер ми то наравно не знамо из Вашег, на основу Вашег искуства, на основу тог материјала који сте имали да ли је то било уопште могуће утврдити?

ВЕШТАК др ЂОРЂЕ АЛЕМПИЈЕВИЋ: У извесном броју случајева је било могуће да се утврди када су те особе најмање последњи пут биле живе, јер су се рецимо код неких од њих налазили на пример рачуни за струју или чекови од пензије, дакле неки документи који су имали лично име те особе и који су негде били везани за, немојте ме држати за реч, али то може да се провери у овим записницима за неке почетак 1999. године, тако да под претпоставком да нико није мртвој особи ставио у џеп такав рачун, онда је особа била жива у време када је тај рачун издат, а то су дакле први месеци 1999. године. Дакле, било је таквих

случајева. Што се тиче процене на основу стања посмртних остатака а то је веома сложен поступак и генерално иако је ископавање вршено 2001, 2002. године, дакле, претпоставимо на 2 до 3 године након смрти тих лица ми не можемо тачно да одредимо на основу изгледа посмртних остатака датум или дан приближно, али не може се искључити да су та лица страдала, односно умрла у периоду сукоба на Косову, дакле, не ради се о посмртним остацима који су били потпуно скелетизовани, деминеларизовани да би могли да тврдимо да су провели више од 50 година у земљи итд., значи просто није немогуће да су ти људи умрли или један број тих људи умро у периоду почетка 1999. године или крајем 1998.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Ја Вам се захваљујем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала. Више нико од бранилаца? Само да поновимо, то је такође било једно овде занимљиво питање како је могуће да су сви ти људи са списка оштећени рођени 01. јануара, односно један већи број рођен је 01. јануара одређене године, како је могуће да су баш сви ти, да је то баш тај датум, па онда сад имамо неки Алимехај Шабан 01. јануара 1933, али такође и Тахир Ајрариф 01. јануара 1975. То је тај неки списак страдалих, а опет за неке људе имамо само годину. Дакле, кажите одакле ти подаци који су унети, шта је то?

ВЕШТАК др ЂОРЂЕ АЛЕМПИЈЕВИЋ: Ја сам то објаснио у свом уводном излагању, дакле, да смо ми имали један број случајева на ДВИ обрасцима које смо добијали, дакле, на оним Интерполовим формуларима уписане само године рођења и испред тога 01.01. и да је то било објашњење које смо добили, дакле, да за те људе даваоци података нису знали или нису хтели да знају или већ, углавном нису пружили податке о датуму рођења већ само о години. С обзиром на позив који сам добио за данас ја сам пронашао опис несталих лица, то је документ Међународног комитета Црвог крста из 2004. сад је то на онлајн вези, може да се проверава али и кад погледате овај документ видећте да за један значајан број лица није уписан датум рођења, само што овде не пише 01.01. већ су цртице постављене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћемо то да ставимо преко документ-камере? Да ли треба, одбрана, да се стави? Не.

Констатујемо да председник већа врши увид у, како сте рекли да се зове?

ВЕШТАК др ЂОРЂЕ АЛЕМПИЈЕВИЋ: То је опис несталих лица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Опис несталих лица.

ВЕШТАК др ЂОРЂЕ АЛЕМПИЈЕВИЋ: У вези са догађајима на Косову.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА:

У вези са догађајима на Косову.

ВЕШТАК др ЂОРЂЕ АЛЕМПИЈЕВИЋ: То је документ који је издао Међународни комитет Црвеног крста.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА:

Који је издат од Црвеног крста, а одбрана и тужилац наводе да није потребно да се он прегледа преко видео камере.

ВЕШТАК др ЂОРЂЕ АЛЕМПИЈЕВИЋ: А ово је трећа верзија из фебруара 2004. године. Дакле, ту се види исто за један одређен број лица су само наведене године али овде не пише 01.01. већ су цртице стављене на место недостајућег датума и месеца рођења.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли окривљени имају питања? Има. Изволите.

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Господине, ја сам обичан лаик, али имам једно питање уочљиво, кажете да сте нашли рачуне неке од Електродистрибуције у цепу, да ли се подударало то име Идриз Идризи са ДНК анализом, то што сте нашли у цепу?

ВЕШТАК др ЂОРЂЕ АЛЕМПИЈЕВИЋ: Колико је мени познато јесте, јер поред таквих рачуна налажени су и лични документи, не могу да тврдим да су у истом случају нађени и рачуни и лични документи, али у једном броју случајева су налажени лични документи (возачка дозвола, лична карта и томе слично) и ту се тај податак подударао са касније добијеним податком о идентификацији.

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Према тој особи код које је и нађено, је ли тако?

ВЕШТАК др ЂОРЂЕ АЛЕМПИЈЕВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Остали окривљени? Не. Пуномоћници? Не. Докторе, ја се онда Вама захваљујем што сте дошли. Ја Вас молим да трошковник, ако имате, предате сада или да доставите накнадно.

ВЕШТАК др ЂОРЂЕ АЛЕМПИЈЕВИЋ: Доставићу накнадно. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала.

Вештак трошкове за долазак тражи, с тим што ће трошковник доставити накнадно.

Суд констатује да су стигли сведоци Елхаме Харадинај, Дин Шоши, Хамзај Мејреме.

Дакле, ради се о сведоцима које су накнадно предложили прошли пут пуномоћник оштећених и тужилац се придружио том предлогу, то су оштећени, колико ја знам Љубенића. Ја сам добила информацију да је Дин Шоши особа стара 80 година или је можда мало више, па ћемо онда прво да позовемо њега уколико су сведоци стигли овде у суд.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Ја сам мислио да ћете нам дати простора само кратко да изнесемо примедбе на овај налаз и евентуално предлог, а ја бих молио ако можете и ако сматрате да то треба да буде на крају мени дате прилику јер ја морам изаћи због другог суђења а колега Бобот ће наставити да ме мења после паузу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите примедбу.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Примедба је судија она коју смо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само моменат да видим да ли су стигли преводиоци или не. Ту су, тек сад видим да су ту, да су у међувремену стигли преводиоци Еда

Радоман Перковић и Гани Морина, а за овим бранилац Горан Петронијевић износи примедбу.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Судија, прво изражавам врло основану сумњу према свим резултатима, а имајући личног искуства пред другим судом или Међународним трибуналом за бившу Југославију о резултатима ДНК анализа институције, међународне организације коју је овде вештак означио као ISMP у више наврата а ја Вам могу дати и податке из тих предмета у којима је дошло до проблема су дати налози од стране или судећег већа пред Међународним кривичним судом за бившу Југославију или претпретресних судија да се доставе узорци, односно електроферограми ДНК анализа и то пре више година и до данашњег дана нису достављени уз одговор да их не могу доставити. То даје велику сумњу, а имајући у виду резултате и могућност велике манипулације око идентификације лица и мислим да ако ништа друго ако не сматрате да је то неопходно ја лично сматрам да је примарно због овог поступка и утврђивања материјалне истине у овом поступку, онда дугујемо то породицама оних који су покојни сахрањени да видимо да ли су то ти људи или нису. Основни идентификациони елеменат сваког лица је матични број. Свако лице које се роди на територији једне државе, а поготово оне претходне је имало свој матични број. Овде на срећу нема лица која су младе старосне доби да би могло да дође до некакве варијанте непријављивања и тако даље, углавном су то лица старијег узраста. Према томе, немогуће је да се било каква идентификација било ког лица ради без матичног броја. Човеку је матични број идентификациони елеменат. Да смо то имали не би се појавили овакви проблеми које сад имамо, различити датуми, различити датуми рођења, претпостављени датуми рођења и слично. Ја ћу вам само рећи због чега је ово неопходно. Ево нека господин седне, нећемо сметати. Неопходно је због тога судија што електроферограм може да да потпуно идентичну слику код блиских сродника, потпуно идентичну слику. Према томе, уколико генетичар који је у саставу комисије, а ова комисија је морала да има генетичара, па иако је технички део посла поверен некоме тамо ISMP генетичар је морао да прегледа тај материјал, да га верификује и тек онда да уђе у састав овог. Стога је предлог, зато сам највише и устао, да се затраже од ISMP сви електроферограми, а овде их нема много. Ми смо у Хагу од 3.000 и нешто тражили 350, дакле 10% по нашем узорку, ни дан-данас их нисмо добили јер их нема. Због тога изражавам веома озбиљну сумњу у раду те организације и мислим да би било веома значајно за даљи рад на овом предмету и у другим предметима да се прибаве електроферографи да наш генетичар, а имамо их доста стручних, прегледа те све електроферограме и потврди или негира евентуално онај налаз који је стигао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала. Хоћете сада да напуштате или после овог сведока за паузу? После сведока. Добро.

У суд је у међувремену приступио, односно у судницу оштећени Дин Шоши, па се претрес наставља испитивањем оштећених и сведока.

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДИН ШОШИ

Господине Шоши, ставићете слушалице, односно да ли може судска тража да помогне господину Шошију да му стави слушалице и да му укључи и да пробамо како функционише превод.

ОШТЕЋЕНИ ДИН ШОШИ: Да чујем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете молим Вас да ми кажете када сте рођени и где?

ОШТЕЋЕНИ ДИН ШОШИ: 1984.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како?

ОШТЕЋЕНИ ДИН ШОШИ: Није 1984. него 1934. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Где је рођен?

ОШТЕЋЕНИ ДИН ШОШИ: Рођен сам у Љубенићу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Име његовог оца?

ОШТЕЋЕНИ ДИН ШОШИ: Име оца Бајрам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Занимање?

ОШТЕЋЕНИ ДИН ШОШИ: По професији био сам шумар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли је сад у пензији?

ОШТЕЋЕНИ ДИН ШОШИ: Да, сада сам у пензији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ми смо Вас позвали као сведока, као сведок дужни сте да говорите истину, лажно сведочење је кривично дело. Приликом одговарања. Шта каже.

ОШТЕЋЕНИ ДИН ШОШИ: Да, рећи ћу истину.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Треба да одговара на сва питања осим на она која би њега или њему блиске сроднике изложила тешкој срамоти, знатној материјалној штети или кривичном гоњењу.

ОШТЕЋЕНИ ДИН ШОШИ: Да, разумео сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И пре давања исказа се полаже заклетва. Заклињем се својом чашћу да ћу о свему што пред судом будем питан.

ОШТЕЋЕНИ ДИН ШОШИ: Заклињем се својом чашћу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: ...да ћу о свему што пред судом будем питан говорити истину и...

ОШТЕЋЕНИ ДИН ШОШИ: Не могу, не могу да повезујем речи, не разумем довољно то што се каже. О свему што будем питан пред судом...

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: ...говорити само истину...

ОШТЕЋЕНИ ДИН ШОШИ: Таман каже...

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: ...и да ништа од оног што ми је познато нећу прећутати.

ОШТЕЋЕНИ ДИН ШОШИ: И да нећу прећутати ништа што ми је познато.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала, кажите,

Упозорен, опоменут након што је положио заклетву исказује:

Господине Шоши, према подацима које имам овде у предмету Шоши Гани и Шоши Сефер су из села Љубенић и настрадали су у овом догађају о коме се ради овде у оптужници. Да ли сте ви са њима у сродству?

ОШТЕЋЕНИ ДИН ШОШИ: Ја имам два сина, жену и четири ћерке. Један син је убијен, убили су га. Прво су нас заједно водили, онда су нас издвојили из породица и упутили нас у правцу Албаније.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А како се зове тај ваш син који је убијен?

ОШТЕЋЕНИ ДИН ШОШИ: Имао је 22 године, његово име је Гани.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шоши Гани. А Шоши Сефер шта је вама?

ОШТЕЋЕНИ ДИН ШОШИ: Он се не презива Шоши, Шефкет Шоши него има друго презиме.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сефер?

ОШТЕЋЕНИ ДИН ШОШИ: Да, ако се ради о Сеферу он је био стричев син.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Син дакле неки братанац. Син вашег стрица, брат од стрица?

ОШТЕЋЕНИ ДИН ШОШИ: Да, да. То је брат од стрица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете да нам испричате када је ваш син настрадао, када је ваш брат од стрица настрадао, шта се догодило?

ОШТЕЋЕНИ ДИН ШОШИ: Брат ми је убијен у шуми 7.априла. Мој син је убијен априла месеца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А када?

ОШТЕЋЕНИ ДИН ШОШИ: Првог априла.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Првог априла.

ОШТЕЋЕНИ ДИН ШОШИ: И тога дана убијено је око 60 -70 људи одједном и укупан број убијених је 84. Да, да скоро 84 лица су убијена и убијена су од, из два пута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хоћете да кажете чега се сећате од тог догађаја 1.априла, да ли сте ви били у селу?

ОШТЕЋЕНИ ДИН ШОШИ: Првог априла ми смо се налазили у селу, тад су нас радвојили од чланова породице и ја и двојица и тројица других, ми смо били старији, нас нису дирaли. Дакле реч је о четворици особа који смо били јако стари. Након тога упутили се према Албанији и тамо смо остали три месеца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли сте видели шта се догађа са вашим сином?

ОШТЕЋЕНИ ДИН ШОШИ: Како? Не. Нисам ја то видео јер нисмо били тог тренутка присутни ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ко је ушао у село, ко је вас раздвојио, да ли можете да опишете изглед или униформе?

ОШТЕЋЕНИ ДИН ШОШИ: Ја не знам одакле су ти људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су били у униформама и са оружјем?

ОШТЕЋЕНИ ДИН ШОШИ: Да, били су наоружани и у униформама полицијским и војним.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. А кажите ми ваш брат где је за то, овај брат од стрица где је био за то време?

ОШТЕЋЕНИ ДИН ШОШИ: Брат од стрица био је са мојим сином у селу, у самом селу. Он је ту био са мојим сином, био је и брат и он се спасио али убијен је у шуми 7.априла.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли ви постављате захтев за накнаду штете због смрти вашег сина?

ОШТЕЋЕНИ ДИН ШОШИ: Шта да радим сестро, они су отишли. Они су већ умрли. Ја не знам шта сад да радим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците ми да ли је вама тада уништена и нека имовина?

ОШТЕЋЕНИ ДИН ШОШИ: Куће су биле запаљене, дакле куће су запаљене, било је убистава, паљење кућа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте се ви вратили у Љубинић?

ОШТЕЋЕНИ ДИН ШОШИ: Након три месеца смо се вратили у Љубинић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала вам. Предложио вас је пуномоћник оштећених, односно ваш пуномоћник и тужилац предложили су да вас да вас позовемо, па ће вам сада они постављати питања, затим одбрана и затим ми и окривљени. Тужилац и пуномоћник да ли сте се договорили о неком редоследу? Изволите, господин Радонић.

Укључите микрофон.

ПУНОМОЋНИК МУСТАФА РАДОНИЋИ: Пуномоћник Радонићи. Господине Дино, да ли можете да нам кажете кад су почели у селу да долазе та војна и полицијска лица?

ОШТЕЋЕНИ ДИН ШОШИ: Не знам, не знам. Када су нам рекли да се вратимо за Љубенић стварно не знам.

ПУНОМОЋНИК МУСТАФА РАДОНИЋИ: Ја мислим у току дана, да ли су дошли ујутру, у подне или како, у које време су дошли ту код вас?

ОШТЕЋЕНИ ДИН ШОШИ: Не, ми смо...

ПУНОМОЋНИК МУСТАФА РАДОНИЋИ: Он не разуме питање...

ОШТЕЋЕНИ ДИН ШОШИ: Они су дошли нешто рано, рано су стигли.

ПУНОМОЋНИК МУСТАФА РАДОНИЋИ: У колико сати, знаш ли?

ОШТЕЋЕНИ ДИН ШОШИ: Богами, колико се сећам било је око пола осам – осам.

ПУНОМОЋНИК МУСТАФА РАДОНИЋИ: Где сте ви били у том моменту?

ОШТЕЋЕНИ ДИН ШОШИ: Ми смо били сви скупа у кући, онда су нас извели, истерали из куће и онда су нас раздвојили од осталих чланова породице, жене са једне стране и ћерке и значи женска чељад, а неколико нас стараца су нас пустили а они који су били млађи њих нису пустили. Моја жена је отишла са ћеркама напред, онда сам и ја полазио и ништа ми нису рекли јер не би желио да лажем, апсолутно ништа ми нису рекли. Онда сам изашао, придружио се жени и осталима, упутио се према Албанији, тако сам и сусретао на путу према Албанији. И онда сам питао жену, жено где су деца, па ево ћерке су ту. А син где је. За сина не знам где је. После сам на телевизији чуо 7.априла у Албанији да су убијени, па и Сефери и неки други људи. То сам чуо преко телевизије. Тад од бола изгубио сам се и нисам запамтио ништа шта су говорили у вези тог догађаја.

ПУНОМОЋНИК МУСТАФА РАДОНИЋИ: Дакле, ви нисте видели моменат кад је издвојен ваш син?

ОШТЕЋЕНИ ДИН ШОШИ: Не. Нисам га видео. Након што сам изашао из села онда су они стрељани.

ПУНОМОЋНИК МУСТАФА РАДОНИЋИ: Јесте ли ви видели моменат кад су издвајали мушкарце од жена и стараца?

ОШТЕЋЕНИ ДИН ШОШИ: Да, да, видео сам кад су их разделили. То сам видео. Мени ништа нису рекли јер сам старији човек. Након извесног времена пошао сам у правцу Албаније. Кад сам стигао тамо на крају села онда сам чуо пуцњеве и тад су њих стрељали.

ПУНОМОЋНИК МУСТАФА РАДОНИЋИ: Јесте ли ви чули ту пуцњаву кад су њих побили?

ОШТЕЋЕНИ ДИН ШОШИ: Да, и ја сам чуо те пуцњеве, а за жену и осталу децу ја не знам да ли су чули, мислим да не јер су били поприлично далеко.

ПУНОМОЋНИК МУСТАФА РАДОНИЋИ: Да ли бисте знали да нам кажете каква су била, каква су била пуцања, јесу ли то били рафали, значи брза пуцања или су појединачна?

ОШТЕЋЕНИ ДИН ШОШИ: Не знам какви су били ти пуцњи, да ли рафал или појединачно, појединачно али сам чуо те пуцњеве. Сина нисам ни видео иако је био ту негде можда метар и мало више даље од мене, али нисам га видео.

ПУНОМОЋНИК МУСТАФА РАДОНИЋИ: Још једно питање, је ли знате да нам кажете на којем месту су у селу они издвојили? Или су на много места издвојили?

ОШТЕЋЕНИ ДИН ШОШИ: То је на крају села Љубенића, тамо где је сада споменик. На том месту су они убијени.

ПУНОМОЋНИК МУСТАФА РАДОНИЋИ: Ја сам питао за издвајање, јесу ли их издвајали на једном месту или на...

ОШТЕЋЕНИ ДИН ШОШИ: Да, да, ту су их раздвојили и ту су их стрељали.

ПУНОМОЋНИК МУСТАФА РАДОНИЋИ: Добро, хвала. Немам за сада питања, па ћемо видети.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тужилац?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Хвала. Господине Дин, да ли се сећате колико је њих раздвајало ту у центру села где је споменик? Колико припадника војске?

ОШТЕЋЕНИ ДИН ШОШИ: Богами не знам. Не знам колико је било војника, али знам да је било поприлично. Било је много њих.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Када је војска дошла тог јутра у вашу кућу, кажете да су били ваши укућани. Да ли се сећате ко је тада био у вашој кући?

ОШТЕЋЕНИ ДИН ШОШИ: Био сам ја са ћеркама и сином и са женом. Након тога смо изашли јер почеле куће да горе и онда је почело из целог села да изађу сви, жене, мушкарци и деца и онда је почело раздвајање, прво младиће значи они који су били млађе особе, жена деца са једне стране и ми старији. Жене, деца односно женска деца упутили су према Албанији. Нас је било око пет – шест особа који смо се исто тако прикључили групи на том путу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: На почетку на питање суда рекли сте да су ту биле четири ваше ћерке, је л` то тако?

ОШТЕЋЕНИ ДИН ШОШИ: Не, није било четири ћерке, једна је била сасвим мала, једна је удата, а три су неудате.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесу ли то ваше ћерке или ћерке ваших синова?

ОШТЕЋЕНИ ДИН ШОШИ: Ја сам имао три ћерке.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Знате, како се зову ваше ћерке?

ОШТЕЋЕНИ ДИН ШОШИ: Једна се зове Бесиме, друга ћерка Тибе, трећа Хасиме а једна је била већ одавно удата.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је и та ћерка била у кући која је удата?

ОШТЕЋЕНИ ДИН ШОШИ: Не, она је била већ отишла пре тога. Пре тог догађаја.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кажите ми када је ваша кућа запаљена?

ОШТЕЋЕНИ ДИН ШОШИ: Моја кућа је раније запаљена, чини ми се да је она била прва кућа која је запаљена, ту је била и жена са децом и приметила је како долазе припадници војске јер ми је кућа на отвореном простору и они су могли да виде ко се приближава, па онда неко им је рекао ајде бежите јер ће они вас убити. И један се попео на таван и тамо се сакрио, а на албанском језику су се обратили жени мојој ајде поведи децу и излазите напоље, излазите ван. Након тога су подметнули ватру у кући и кућа је почела да гори. Сина смо били припремили за свадбу, он је требао за две недеље да се ожени. Не онај који је убијен него један други. А он, који је убијен, он је имао 22 године и био је млађи од овога.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Након тога што је извршено раздвајање где је кренула ваша породица?

ОШТЕЋЕНИ ДИН ШОШИ: У правцу Албаније се упутила.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Зашто?

ОШТЕЋЕНИ ДИН ШОШИ: Тако су нам рекли да се сви из Љубенића да идемо за Албанију. Већина се упутила у правцу Албаније али су неки где год су могли отишли.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте и ви тада отишли тада за Албанију?

ОШТЕЋЕНИ ДИН ШОШИ: Да, да. И ја сам био у Албанији, тамо сам остао три месеца са женом, ћерком.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли се сећате места где сте били у Албанији?

ОШТЕЋЕНИ ДИН ШОШИ: Место где су боравили у Алабанији каже да се зове Ненштул ако сам ја добро чуо али врло слабо је изговорио то име али сви ми који смо пошли за Албанију прво смо били у Драчу а онда Ненштула.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Када сте изашли из села и кренули према Албанији да ли сте видели неку војску испред села?

ОШТЕЋЕНИ ДИН ШОШИ: Да, да. Припадници војске су били ту у селу када смо ми сви, дакле цело село кад смо пошли у правцу Албаније.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је било војске и испред села?

ОШТЕЋЕНИ ДИН ШОШИ: Било је али мање је било.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је испред села било неких војних возила?

ОШТЕЋЕНИ ДИН ШОШИ: Не, не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли можете да нам кажете шта је та војска радила која је била испред села а не у селу кад сте излазили и кретали према Албанији?

ОШТЕЋЕНИ ДИН ШОШИ: Дакле тога дана 1.априла они су нас скупили тако и почело је раздвајање. Младићи су са једне стране, нас старе нису уопште ни дирали и женску чељад односно жене све на једној другој страни.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Поред ваше куће да ли је још нека кућа из ваше фамилије упаљена?

ОШТЕЋЕНИ ДИН ШОШИ: Да, да, запаљене су и друге. Сеферина кућа односно Сефера, моја кућа је једна од првих која је запаљена, то је негде око 25.априла. Након убиства Хамзе тад је запаљена и моја кућа. Након тога је било више тих паљења кућа.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Како сам ја разумела Сеферова кућа је горела?

ОШТЕЋЕНИ ДИН ШОШИ: Да, да и она је изгорела.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли вам је рођак Мухамед Шоши од оца Садика?

ОШТЕЋЕНИ ДИН ШОШИ: Да, да. И он је био шумар који је припадао пећкој шумарији, и ја сам био са њим.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли знате да ли је Мухамед Шоши заједно са вама напустио село?

ОШТЕЋЕНИ ДИН ШОШИ: Да, он је био побегао из села али ја нисам упознат довољно са тим случајем његовим.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли знате шта је било са његовом кућом?

ОШТЕЋЕНИ ДИН ШОШИ: Сеферова кућа је изгорела.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А Садикова и Мухамедова кућа?

ОШТЕЋЕНИ ДИН ШОШИ: Да, али Мухамед је Садиков. Он је умро још пре рата. Он је још пре рата умро. Он је умро доста млад.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И још једно питање имам. Кажите ми лице Шоши Сефер кажете да вам је рођак. Како се звао његов отац?

ОШТЕЋЕНИ ДИН ШОШИ: И његов отац се звао Сали, Сали Шоши.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Хвала. Немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли одбрана има питања?

ОШТЕЋЕНИ ДИН ШОШИ: Хвала и са ваше стране.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одбрана? Не. Да вас питам још где је пронађено тело вашег сина? Да ли сте га сахранили?

ОШТЕЋЕНИ ДИН ШОШИ: Да, да, нашли смо тело. Прво су нашли тело мога сина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где је пронађено тело?

ОШТЕЋЕНИ ДИН ШОШИ: Говорили су га да су га нашли овде негде, није ми, не знам тачно али су довели његове посмртне остатке. Скоро сви посмртни остаци, скоро свију су доведени али има још неких који нису откривени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А тело вашег брата од стрица, да ли је он сахрањен?

ОШТЕЋЕНИ ДИН ШОШИ: Да, да, нашли су га и њега. Да и он је сахрањен. Има њих можда осам, осморо, десеторо или дванаесторо чија тела нису пронађена, а тела других су пронађена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где је пронађено тело вашег брата од стрица?

ОШТЕЋЕНИ ДИН ШОШИ: Не знам, не знам тачно. Знам да су тела доведена али за то што ме питате не знам тачно где.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А како знате да је ваш брат од стрица убијен у шуми и да је то било касније, 7.априла?

ОШТЕЋЕНИ ДИН ШОШИ: Да, он је убијен априла месеца, да. Са мојим сином је убијен, ту је убијен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је он убијен у селу, у центру или је он убијен у шуми? Рекли сте да је убијен у шуми.

ОШТЕЋЕНИ ДИН ШОШИ: Не, у селу, у селу тачно тамо на том месту где се сада налази споменик. То место се налази у селу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли су они пре, после или у време овога догађаја били припадници ОВК?

ОШТЕЋЕНИ ДИН ШОШИ: Ја, нисам их видео тако и нису били припадници УЧК. Они су били у затвору четири и по месеца, био је кажњен и био је у затвору четири и по месеца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је био у затвору?

ОШТЕЋЕНИ ДИН ШОШИ: Прво је био у Липљане у затвору. Мој син је био у затвору. Тај син мој који је убијен он је био у затвору. Суд га је ослободио јер није, прогласио га невиним, није био крив и кад је пуштен из затвора он је дошао и тад се догодило и његово убиство.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли неко има још неко питање?

Да ли ви господине Шоши имате још нешто да кажете?

ОШТЕЋЕНИ ДИН ШОШИ: Шта да вам кажем. Не знам. Не знам више шта да вам кажем. Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ја се вама захваљујем што сте дошли.

ОШТЕЋЕНИ ДИН ШОШИ: Хвала и са ваше стране.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Трошкови су покривени преко, за сада преко суда и преко ЕУЛЕКС-а. Ја вас молим да сачекате ове друге сведоке и да се одморите овде у просторијама Службе за помоћ и подршку оштећенима и сведоцима, а ми ћемо се договорити. Да ли судска стража може да испрати сведока односно оштећеног.

Ми ћемо се договорити да саслушамо још Мејраме Хамзај због тога што је она такође ту у просторијама службе и да завршимо то, замолила је да она буде из здравствених разлога да буде раније. Реците господине Сокићу.

До виђења. Хвала што сте дошли.

Господине Сокићу, док чекамо сведока, хоћете господина Сокића да отпратите до тоалета? Изволите.

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Адвокат Горан Петронијевић...

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мораћете да сачекате Сокића да се вратите.

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Оно што сам ја хтео да предложим то је да се...

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да сачекамо Сокића, пустили смо га за ову кратку паузу.

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Неформално је, можете ви то усвојити или одбити, сасвим свеједно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како може неформално на сред претреса? Немојте да се љутите, да не буде после. Сачекајте мало Сокића који је изашао па ћемо направити после све то како треба.

Вратио се оптужени Абдулах Сокић, па да.

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Захваљујем госпођо председнице. Ја сам покушао само да сигнализирам већу. Адвокат Горан Петронијевић. На ваше питање сведок је одговорио да је Сефер Шош у поновном одговору на исто питање за разлику од оног дела слободног излагања његовог тог дана био у селу са његовим сином. Он је пре тога био децидиран да он јесте био са њим, каже – спасио се и 7.априла је убијен у шуми. Одговор на ваше питање је потпуно контрадикторан том претходном исказу, кад сте ви питали откуд он зна. Ја се

бојим да он то није разумео, зато сам хтео да сигнализирам, ви ми нисте дали реч па ето нека то уђе као примедба.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисам вас видела. Сведок је ту па можемо евентуално да га питамо...

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: И молба да ме отпустите, Бобот ће ме мењати пре овог сведока.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Седите молим вас. Сада хоћете да изађете?

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Ако дозволите, наравно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Изволите.

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Бранилац Петронијевић напушта претрес, мења га Крсто Бобот. Е, сада пред судом је Хамзај Мејреме. Укључите микрофон.

СВЕДОК МЕЈРЕМЕ ХАМЗАЈ

ОШТЕЋЕНА ХАМЗАЈ МЕЈРЕМЕ: Ја сам Мејреме Хамзај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците ми име вашег оца?

ОШТЕЋЕНА ХАМЗАЈ МЕЈРЕМЕ: Име оца је Абдула.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Годину рођења?

ОШТЕЋЕНА ХАМЗАЈ МЕЈРЕМЕ: 07.04.1963.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ваше занимање?

ОШТЕЋЕНА ХАМЗАЈ МЕЈРЕМЕ: Ја сам домаћица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Позвали смо вас као сведока. Као сведок дужни сте да говорите истину. Лажно сведочење је кривично дело. Морате да кажете све што знате. Не смете ништа да прећутите, можете да ускратите одговор на питања која би вас и вама блиске сведоке изложиле тешкој срамоти, знатној материјалној штети или кривичном гоњењу. То је упозорење за сведоке. Да ли разумете?

ОШТЕЋЕНА ХАМЗАЈ МЕЈРЕМЕ: Да, она је схватила добро ваше упозорење и ваше речи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И молим вас да пре давања исказа да положите заклетву. Заклињем се...

ОШТЕЋЕНА ХАМЗАЈ МЕЈРЕМЕ: Заклињем се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ћу о свему што пред судом будем питана.

ОШТЕЋЕНА ХАМЗАЈ МЕЈРЕМЕ: Да ћу о свему што будем пред судом питана рећи ћу истину.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И да ништа од онога што ми је познато.

ОШТЕЋЕНА ХАМЗАЈ МЕЈРЕМЕ: И само истину и да ништа од онога што ми је познато и што сам видела, то додаје.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, нећу прећутати.

ОШТЕЋЕНА ХАМЗАЈ МЕЈРЕМЕ: Нећу прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Хвала вам.

Упозорена, опоменута, након што је положила заклетву исказује:

Предложили су пуномоћник оштећених и тужилац да вас позовемо данас. Рећи ћете ми да ли сте 1.априла били у селу Љубенић и следеће ко је вама тада

настрадао, односно да ли сте у неком сродству са Хамзај Рамизом, Хамзај Селмом, Хамзај Џавитом, Хамзај Јашаром и у каквом?

ОШТЕЋЕНА ХАМЗАЈ МЕЈРЕМЕ: Рамиз је мој супруг био, већ Тахирај он је био гост, он је ујак био мом мужу. Јашар и Џавит то су синови од стрица од мог супруга.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је стриц вашег мужа је ли тако?

ОШТЕЋЕНА ХАМЗАЈ МЕЈРЕМЕ: Џавит је Јашарев син. То су мало даљи рођаци, са стране мога супруга.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците нам онда шта се догодило, а ја ћу да констатујем да је у судницу ушао адвокат Зоран Брадић.

ОШТЕЋЕНА ХАМЗАЈ МЕЈРЕМЕ: Онога дана ми смо се сви будили ту негде око шест сати, прво је мој супруг изашао и наша кућа се налази близу главног пута у правцу Дечана и он је изашао да види да ли долази војска или полиција. Они су онда зауставили мог супруга и рекли су да изведе своју породицу и да упуте породицу у правцу Албаније а мој супруг им је одговорио да ли је могуће да узмемо трактор и неке ствари и они су рекли не, није могуће. Ми смо имали трактор и ствари смо били натоварили на трактор и били смо спремни јер смо знали шта ће се догодити. Они нису дозволили мом супругу да улази али само на улазна врата, значи мој супруг ме позвао и ја сам се према њему изнела ту поред врата у двориште да се обуче. Сви су били везани и ја сам питала да ли могу да их одвежем. Један полицајац једва је дозволио да пођем. Онда сам хтела да идем код трактора и да узмем једну торбу за дечије ствари али нису ми одобрили. Јашари се упутују да узме сина и да нам се прикључи, према својој кући али ми нисмо могли да сачекамо њега јер су нас избацили из просторије. Он је дошао нашој кући Јашар заједно са својим сином и њега су убили у нашем дворишту а син је био рањен тачно код врата. Реч је о Џавиту. Он се поново прикључио гомили и рекао је отац је убијен у дворишту а ја сам рањен. Пошто су нас упутили према Албанији онда су рекли да се вратимо као да ће НАТО да нас гађа. Издвојили су мушкарце и нас жене посебно. Када смо изашли мало ниже тамо онда смо чули два пучња рафална, а ја прва нисам хтела да пођем и онда сам позвала и остале сељане и рекла сам – немојте да полазите, или да нас убијају све овде или да пуштају и мушкарце да нам се прикључе. Један војник, шта је био не знам, он је био маскиран он је рекао хоћеш ли да пођеш или ћу те гађати са две бомбе. И ја сам окренула главу и посматрала у правцу мужа и он је само дигао руку и тако ми дао знак да би децу спасили. Нисмо ишли ни двеста метара онда смо чули рафал. Онда је ћерка моја реаговала и један војник је уперио аутоматску пушку према мојој ћерки, ја сам онда пошла према њему, ухватила је и почела сам да идем са њом ниже у правцу села. Онда су пустили и Џемала и једног другог истог старца, име се не сећам, ја сам рекла да ли су неког убили и кад смо стигли доле тамо онда смо чули други рафал. Ишли смо другим путем, дакле од Љубенића у правцу Албаније али пешице. Кад смо стигли у Хереч онда су зауставили једног сина, једног младића а онај младић српски није знао. Обратили се на српском језику а он није знао српски а рекли смо да пође. Онда сам ја пошла, ухватила тог дечка и прикључио се тој гомили људи. Када смо стигли на улаз у Ђаковици онда смо хтели да станемо ту негде у једном месту јер је већ била пала ноћ. Онда је дошао један полицајац са једним црвеним

возилом и рекао нам је да ако ви намераваате да останете у Ђаковици побегните јер ту се спрема велики масакр. Немојте уопште погрешити да останете овде јер ће вас убијати. Он је нас упутио у правцу Призрена и кад смо изашли из хотела „Паштрик“ у Ђаковици ту су нас зауставили, изашао је један саобраћајни полицајац, говорио је српски али ја српски нисам разумела. Пошто ви не знате српски ја ћу вас обратити на албанском језику и ја сам се обратио да ли ти имаш бога, имаш ли ти децу. Све мушкарце су зауставили тамо у Љубенићу и тамо ће их убити. Како нас упућујете за Призрен и то пешице. Онда су нас упутили за Чафапруш и онда су нам рекли да останемо ту и да се не упутимо према граници. Преноћили смо ту у једно врло јако, јако прљаво место, ја не знам какво је то место било. Сутрадан су нам рекли да ће нас упутити тамо, међутим ништа нам нису дали него смо се упутили пешице. Ујак мог супруга Тариф он се спасао из тог масакра и ја сам нашла његове ствари након повратка из Албаније његова, од дечија била у три куће. Ја својим очима нисам видела али чула сам да су га нашли у шталу, у коњушници тамо. Један старац који је сада умрео он је рекао да су ухватили тог боса Хомзиног и водили га код Стојковића и питали га чији си ти, он је рекао ја сам из Љубенића, он је говорио. Ајде ми ћемо те упутити код Стојковића па ћемо открити да ли си из Љубенића или ниси. Кад су га водили тамо он је рекао нисам из Љубенића али сам ту гост у Љубенићу. Ту му се изгубио сваки траг и од тад ништа се не зна, али ствари смо нашли његове и приметили смо да један метак пробио је предњу стране те одеће али нема рупе на задњој страни да је изашао иза. А 25.маја 2008., моменат, 25.маја 2008. године убијен је мој свекар, његов брат. Тај се зове Браим Хамзај, Дервиш Хамзај, Имреј Хамзај, Башким Хамзај, Зећ Хамзај, Гани Хамзај и Рифат Хамзај а Љуљ Хамзај се спасио иако је био рањен. Дакле, 25.маја сад се исправља, 1998. године тад су, догодио се овај масакр породице Хамзај. Да, погрешила сам, то се догодило `98. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да вас питам, када сте се ви вратили у Љубенић?

ОШТЕЋЕНА ХАМЗАЈ МЕЈРЕМЕ: Три дана након тога што се то догодило, ми смо та три дана провели негде на неким ливадама. Након трећег дана ми смо ишли, сишли негде по тим селима доле, мало ниже.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а у Љубенић?

ОШТЕЋЕНА ХАМЗАЈ МЕЈРЕМЕ: У Љубенић смо стигли септембра месеца. Прво су нас покупили тамо све скупа у место Изнић и онда су нам рекли да пођемо према нашим кућама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја сам разумела да је ваш муж убијен тога дана?

ОШТЕЋЕНА ХАМЗАЈ МЕЈРЕМЕ: Мој супруг је убијен 1.априла `99. године. Тога дана су гађали и у правцу мог супруга али некако није био погођен и он се спасио. 25.маја `98. године су убијени ови Хамзаја. Рамиз Хамза је убијен 1.априла `99. године. Дакле и мој супруг 1.априла и Јашар Хамзај а Џавит Хамзај исто тако су убијени 1.априла `99. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Реците ми да ли сте ви тело свога мужа сахранили и да ли знате где је оно нађено?

ОШТЕЋЕНА ХАМЗАЈ МЕЈРЕМЕ: Тело мог супруга су нашли у Батајници.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А тело Јашара и Џавита?

ОШТЕЋЕНА ХАМЗАЈ МЕЈРЕМЕ: Џавита да, али Јашара не. Тело Јашара нису нашли и овог ујака од мог супруга исто тако не. Ариф тај исто тако није пронађен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а ми имамо још овде само да разјаснимо Хамзај Селим је такође убијен?

ОШТЕЋЕНА ХАМЗАЈ МЕЈРЕМЕ: Да, да. И Селим да. Ја сам рекла да се јако лоше осећам после рата и стварно да вам кажем и пуно заборављам. Селим Хамзај исто тако је убијен 1.априла `99. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А у ком је он сродству са вама, односно са вашим мужем?

ОШТЕЋЕНА ХАМЗАЈ МЕЈРЕМЕ: Да, да, он је из уже породице наше. Ми који се презивамо Хамзај ту четири – пет кућа ми смо сви у ужој једној заједници породичној.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а кажете да Џавитово тело још увек није пронађено нити је предато породици. Јашарово тело.

ОШТЕЋЕНА ХАМЗАЈ МЕЈРЕМЕ: Џавитово тело да, али Јашарово не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сада ми реците, због тога ми овде и немамо наведено да је он настрадао у овом догађају, међутим реците одакле знате да је он убијен баш 1.априла?

ОШТЕЋЕНА ХАМЗАЈ МЕЈРЕМЕ: Извините за кога? За кога сте питали?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За Јашара чије тело није нађено?

ОШТЕЋЕНА ХАМЗАЈ МЕЈРЕМЕ: Да, знам да је то 1.априла.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте га видели?

ОШТЕЋЕНА ХАМЗАЈ МЕЈРЕМЕ: Истога дана пре него што смо ми пошли, где су нам рекли да пођемо на пут, ми смо били заједно. Он је отишао да узме сина мало ниже, јер му је мало ниже кућа да би се онда прикључио нама и пошао са нама, али полиција нас је извела пре него што је он стигао и дакле Јашар и Џавит пре него што су стигли полиција нас је истерала и на Јашара и Џавита пуцали су у нашем дворишту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте ви то гледали, то вас питам.

ОШТЕЋЕНА ХАМЗАЈ МЕЈРЕМЕ: Дакле у двориште наше куће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте ви то видели?

ОШТЕЋЕНА ХАМЗАЈ МЕЈРЕМЕ: Не. Јашаров син Џавит он је био рањен и прикључио се нашој групи. Он је испричао и био је рањен и ту рану је покрио једном кошуљом да се не би видела крв. Он је рекао ето оца су убили а ја сам рањен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли можете да опишете било ког од војника кога сте тада видели?

ОШТЕЋЕНА ХАМЗАЈ МЕЈРЕМЕ: Не бих могла да опишем ни једног нити препознам било ког јер су били маскирани и носили су шешире и неке шаре су имали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У каквим су униформама били?

ОШТЕЋЕНА ХАМЗАЈ МЕЈРЕМЕ: Не бих знала да вам кажем како су изгледале те униформе али сећам се да су имали шешире и имали су црвене траке на рукавима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли вам је тада уништено нешто од ваше имовине?

ОШТЕЋЕНА ХАМЗАЈ МЕЈРЕМЕ: Наша кућа није била тако добра, њу нису разрушили али ствари, трактори два - три које сам имала кући, један су узели а ова два друга трактора су покварили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли ви постављате одштетни захтев, да ли ћете тражити накнаду штете због смрти мужа, евентуално ако имате овлашћење, има пуномоћник, за смрт рођака, за имовину?

ОШТЕЋЕНА ХАМЗАЈ МЕЈРЕМЕ: Моја жеља је само правда да изађе на светлост дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Питања ће вам сад постављати пуномоћник оштећених, тужилац а затим и браниоци.

МУСТАФА РАДОЊИЋИ: Пуномоћник Радоњићи, да ли, хоћете нам рећи шта се догодило са Вашом кућом, јесу ли Вашу кућу тога дана запалили или не?

СВЕДОК МЕЈРЕМЕ ХАМЗАЈ: Нашу кућу нису тога дана запалили, запалили су куће наших комшија.

МУСТАФА РАДОЊИЋИ: Хоћете нам рећи чије су куће тога дана запаљене?

СВЕДОК МЕЈРЕМЕ ХАМЗАЈ: За 25. мај не знам јесмо били тада у шуми, али тога дана изгорела је једна кућа наших комшија Аличи се презивају, то је једна зграда четвороспратница, то је реч од 25. мају 1998. године, а за 01. април није ми познато чије су куће изгореле, ја сам приметила дим али не знам чије су куће изгореле.

МУСТАФА РАДОЊИЋИ: Јесу много кућа изгорело тога дана или мање него 25. маја претходне године?

СВЕДОК МЕЈРЕМЕ ХАМЗАЈ: 01. априла су изгореле скоро све куће.

МУСТАФА РАДОЊИЋИ: Колико Ви имате деце и које су старосне доби?

СВЕДОК МЕЈРЕМЕ ХАМЗАЈ: Четворо. Старији син има 28 година сада, ћерка 30 година, други син 25 и трећи 23 године. Ћерка је тада имала 15-16 година ту негде, син није био навршио 14 година, а овај други није био навршио ни 13, а најмлађи имао је 8 година тада. Други 11 година, најмлађи 8 година.

МУСТАФА РАДОЊИЋИ: Ово што сте говорили за 25. мај, да ли је тога дана убијен још неки из Дечана ту код Ваше породице?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 1998?

МУСТАФА РАДОЊИЋИ: 1998.

СВЕДОК МЕЈРЕМЕ ХАМЗАЈ: Да, убијен је један гост из Дечана, да. Гост из Дечана, а тројица других су се спасили. Њих су извели ту редом, били су наслољени уза зид и онда су стрељани.

МУСТАФА РАДОЊИЋИ: Знате како се звао што је убијен?

СВЕДОК МЕЈРЕМЕ ХАМЗАЈ: Не. Не би могла да се сетим његовог имена.

МУСТАФА РАДОЊИЋИ: Хоћете ли нам рећи да ли Ви знате да ли је било припадника ОВК у Љубенићу и да ли су некада дејствовали они у селу?

СВЕДОК МЕЈРЕМЕ ХАМЗАЈ: Није било. Мени није познато да је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оптужени Срећко и оптужени Николић.

СВЕДОК МЕЈРЕМЕ ХАМЗАЈ: Можда је касније било, али тада није било колико је мени познато.

МУСТАФА РАДОЊИЋИ: Хвала немам више за сада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господин Станковић да ли има тужилац?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Тог 01. априла реците нам ко је из Ваше породице, ко се иселио из Љубенића и кренуо према Албанији, колико је вас било?

СВЕДОК МЕЈРЕМЕ ХАМЗАЈ: Ако је реч о 01. априлу могу да кажем да је тога дана убијено 60 особа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко се иселио?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ја питам ко се...

СВЕДОК МЕЈРЕМЕ ХАМЗАЈ: И то је било, а реч је колико је људи било, ја сам била са четворо своје деце, Дервишова жена са три ћерке, онда је био Арифова мајка која је глувонема, ја сам са њима пошла и изашла из Љубенића, дакле реч је о мојима, онда је Јашарова жена са три ћерке, Зећ Хамза његова жена са троје деце, са два сина односно, Мисин се спасио са целом породицом, он, жена, троје деце и мајка, они су се извукли.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Тога дана колико се људи укупно иселило из села, тога дана ако имате сазнање о томе по Вашој процени?

СВЕДОК МЕЈРЕМЕ ХАМЗАЈ: Не, не би могла да знам број. Не знам колико их било јер до почетка рата ја нисам познавала довољно Љубенић, нису ми били познати сви људи који су живели у Љубенићу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Имам још једно само питање, да ли Вам значи нешто име Брахим Хамзај од оца Уке?

СВЕДОК МЕЈРЕМЕ ХАМЗАЈ: Мој таст је то, свекар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Свекар.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли знате шта се.... свекар?

СВЕДОК МЕЈРЕМЕ ХАМЗАЈ: Да, да, свекар, свекар.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли знате шта се десило са његовом кућом?

СВЕДОК МЕЈРЕМЕ ХАМЗАЈ: Не, није ни познато шта се догодило са његовом кућом, њега нису убили у његовој кући, него у једном туђем дворишту.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је његова кућа била упаљена тога дана?

СВЕДОК МЕЈРЕМЕ ХАМЗАЈ: Ту су га нашли и ту су га убили. Не, 01. априла не, него то се догодило 25. маја 1998.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Је ли знате ко је Ариф Хамзај од оца Кадрија?

СВЕДОК МЕЈРЕМЕ ХАМЗАЈ: Да, да, сећам се.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је његова кућа упаљена?

СВЕДОК МЕЈРЕМЕ ХАМЗАЈ: Да, знам, његова кућа је запаљена 01. априла и Селимова кућа исто тако је запаљена 01. априла.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Је ли то Селима Хамзај кућа?

СВЕДОК МЕЈРЕМЕ ХАМЗАЈ: Да, кућа Селима Хамзе и Арифа Хамзе су запаљене обе.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Када сте кренули из Љубенића да ли сте видели војску на главном путу?

СВЕДОК МЕЈРЕМЕ ХАМЗАЈ: Да. Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Колико војника сте видели?

СВЕДОК МЕЈРЕМЕ ХАМЗАЈ: Било је једно возило, бело возило не знам тачно како се зове.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ако ја Вас питам за војнике да ли су били на главном путу?

СВЕДОК МЕЈРЕМЕ ХАМЗАЈ: Да, било је и један нас је стално нас је пратио док нисмо стигли тамо, није нам дао уопште ни да се одморимо нимало.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Само појасните докле Вас је пратио?

СВЕДОК МЕЈРЕМЕ ХАМЗАЈ: До Ђаковице.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је био у униформи?

СВЕДОК МЕЈРЕМЕ ХАМЗАЈ: Да. Да, да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли можете да опишете тог војника?

СВЕДОК МЕЈРЕМЕ ХАМЗАЈ: Рекла сам да стварно не би могла да га опишем, знам да је носио и он шешир.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је био са неким у друштву или је био сам он вас пратио?

СВЕДОК МЕЈРЕМЕ ХАМЗАЈ: То возило је личило на џип или „пинцгауер“ нешто је било је сиво маслинасте боје, час је ушао, час је изашао, он уопште није нама дозволио да се одморимо.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Је ли то значи, да ли ја разумем да је он био у возилу неком и да вас је тако пратио?

СВЕДОК МЕЈРЕМЕ ХАМЗАЈ: Да, да. Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И још једно само питање, да ли је поред пута било неких војних возила поред главног пута када се излази из Љубенића?

СВЕДОК МЕЈРЕМЕ ХАМЗАЈ: Да, један бели „пинцгауер“, а било је других возила који су довели припаднике полиције и војске, оставили ту и онда су продужили пут даље у правцу Дечана.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је било тенкова, да ли Ви знате како тенк изгледа?

СВЕДОК МЕЈРЕМЕ ХАМЗАЈ: Ја нисам видела тенкове.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала, да ли браниоци имају питања?

СВЕДОК МЕЈРЕМЕ ХАМЗАЈ: Тога дана, ја говорим за тај дан да није било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За тај дан да.

СВЕДОК МЕЈРЕМЕ ХАМЗАЈ: Али 25. маја 1998.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, само питамо за 01. април.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Браниоци да ли имају питања.

АДВ. НЕБОЈША ПЕРОВИЋ: Ја пре нисам добро приликом превода због брзине говора сведока и превода, баш најбоље разумео па само нешто на шта се већ изјаснила, да би због себе прецизирао, реците ми за лице Хамзај Садик да ли је то познато лице госпођи?

СВЕДОК МЕЈРЕМЕ ХАМЗАЈ: Да, ја познајем Садика.

АДВ. НЕБОЈША ПЕРОВИЋ: Да ли је жив или је страдао?

СВЕДОК МЕЈРЕМЕ ХАМЗАЈ: Не, он је жив, није тада убијен. Он сада живи у Белгији, а жена и деца су кући, а он не живи ту више.

АДВ. НЕБОЈША ПЕРОВИЋ: Случајно сам прочитао име, овај хтео сам да питам.....

СВЕДОК МЕЈРЕМЕ ХАМЗАЈ: О чему се сада ради, шта ме пита за Хамзај Садика?

АДВ. НЕБОЈША ПЕРОВИЋ: А Хамзај Рамиз да ли је познат? Он је страдао 1999. је ли?

СВЕДОК МЕЈРЕМЕ ХАМЗАЈ: Хамзај Рамиз је мој супруг. Тог 01. априла настрадао 1999. године.

АДВ. НЕБОЈША ПЕРОВИЋ: Да. Е сад да Вас питам, нисам чуо ко је настрадао 1998. године?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 1998. целу породицу је....

АДВ. НЕБОЈША ПЕРОВИЋ: Џавид, Јашар....

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте Ви говорити, да ли, шта хоћете питајте.

АДВ. НЕБОЈША ПЕРОВИЋ: Хоћу да би уписао због себе да имам податак, нисам добро баш најбоље разумео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Џавид и Јашар су овом приликом 01. априла.

АДВ. НЕБОЈША ПЕРОВИЋ: Којом?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 01. априла.

АДВ. НЕБОЈША ПЕРОВИЋ: А Селим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Селим 01. априла.

АДВ. НЕБОЈША ПЕРОВИЋ: А Јашар или Џавид?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, то сте мало пре питали и ја Вам кажем.

АДВ. НЕБОЈША ПЕРОВИЋ: Сви су 01. априла?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Селим, Јашар и Џавид.

АДВ. НЕБОЈША ПЕРОВИЋ: Сви су 01. априла настрадали?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли 01. априла или 25. маја?

АДВ. НЕБОЈША ПЕРОВИЋ: Извините ја сам разумео другачије, због тога после.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево овако, да ли можете да овако госпођо Хамзај, да ли можете сада да поновите оне који су настрадали 25. маја 1998. године из породице Хамзај?

СВЕДОК МЕЈРЕМЕ ХАМЗАЈ: 1998. то је Брахим Хамзај, Дервиш Хамзај, Имер Хамзај, Башким Хамзај. Љуљ Хамзај био је само рањен.

АДВ. НЕБОЈША ПЕРОВИЋ: Хвала. Немам више питања.

СВЕДОК МЕЈРЕМЕ ХАМЗАЈ: А Зећ....

АДВ. НЕБОЈША ПЕРОВИЋ: Не треба, не треба, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Перовићу сада када жена одговара, односно оштећена Ви сада сачекате одговор, да ли Вас интересује пола тог одговора или не она у сваком случају мора да заврши реченицу. Само изволите.

СВЕДОК МЕЈРЕМЕ ХАМЗАЈ: Зећ Хамзај, Гани Хамзај, Рифат Хамзај, дакле отац са два сина, дакле отац и два сина, а Имер и Башким и Љуљи су били исто тако заједно, а Башким је Имеров син, а Љуљ је био исто тако рањен, а Гани и Рифат су синови Зећа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала. Имате још неко питање?

АДВ. НЕБОЈША ПЕРОВИЋ: Немам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Седите онда. Остали браниоци је ли имају питања? Окривљени? Госпођо Хамзај ја се Вама захваљујем што сте дошли. Трошкове Вашег доласка.

СВЕДОК МЕЈРЕМЕ ХАМЗАЈ: Извините, хтела би имам и књигу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте галамити господо, господине Брадићу немојте галамити. Да, изволите.

СВЕДОК МЕЈРЕМЕ ХАМЗАЈ: То одело од Арифа који се спасио, а уопште не зна се где је, а ја као сведок сам донела и његову одећу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте донели, одећу Арифа Хамзаја? Ту што сте

СВЕДОК МЕЈРЕМЕ ХАМЗАЈ: Његову одећу са крвљу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Коју сте пронашли када сте се вратили у кући?

СВЕДОК МЕЈРЕМЕ ХАМЗАЈ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ког то беше датума, значи три дана или тако?

СВЕДОК МЕЈРЕМЕ ХАМЗАЈ: Након нашег повратка из Албаније.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У септембру?

СВЕДОК МЕЈРЕМЕ ХАМЗАЈ: У мојој кући, у мојој соби.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У септембру?

СВЕДОК МЕЈРЕМЕ ХАМЗАЈ: Не, ми смо се вратили августа месеца, не јула, јула месеца, извините. 01. јула смо се вратили из Албаније и његову одећу ја сам нашла у мојој кући, у мојој соби и чувам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, Ви сте сада испричали нешто о догађајима од 25. маја 1998. године, сада сте донели одећу која је пронађена ту у Вашој кући.

СВЕДОК МЕЈРЕМЕ ХАМЗАЈ: Реч је о 01. априлу, а не за 25. мај него реч је о 01. априлу, о томе говорим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, сматрате да је Ариф из 01. априла, причали сте кажем Вам и о догађајима од 1998. године и све то је можда мало оптеретило сада нас и одузело нам време, али смо свакако то оставили зато што сте дошли, доста дуго сте путовали, а све то је упућено на адресу ево га овде, заменик тужиоца за ратне злочине, тако да сада ми правимо паузу, а тој комуникацији ће свакако претпостављам заправо да неко из тужилаштва контактира са Вама, ја Вас молим заправо да неко из тужилаштва контактира са Вама ја Вас молим да се Ви одморите горе у Служби за помоћ и подршку сведоцима, и ми ћемо се мало одморити. Кажите.

СВЕДОК МЕЈРЕМЕ ХАМЗАЈ: Реч је о 01. априлу, ове ствари дакле ношње, одело које је он носио ради се о 01. априлу, о догађају од 01. априла.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја ћу сада да унесем у записник.

За овим.....

СВЕДОК МЕЈРЕМЕ ХАМЗАЈ: Да ли треба уопште ја да говорим или да Вам покажем то одело од 01. априла или не?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, немојте сада то ништа да нам показујете знате то за сада ми ћемо то да унесемо у записник да сте Ви то донели, а тужилац за ратне злочине, односно његов заменик који је овде, који истражује ратне злочине он је сада чуо и причу за 25. мај 1998. године, чуо је да сте Ви донели доказе, ја ћу то само да констатујем овде и они ће и Ви ћете ту да се у паузи да се одморите и вероватно ће тужилац сада размислити.

СВЕДОК МЕЈРЕМЕ ХАМЗАЈ: 01. априла 1999. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А то је 01. априла.

За ови оштећена наводи да је са собом понела одећу Арифа Хамзаја коју је пронашла у својој кући након што се вратила из Албаније у Љубенић у августу

1999. године, свакако јој је познато да је Ариф Хамзај био у кући 01. априла и да је настрадао.....

СВЕДОК МЕЈРЕМЕ ХАМЗАЈ: Да, да, у нашој кући, у мојој соби.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА:

И убијен је ту у Љубенићу.

СВЕДОК МЕЈРЕМЕ ХАМЗАЈ: Имам и једну књигу коју је објавила једна Јапанка у вези тог догађаја и ту књигу имам са собом.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА:

Са собом је понела и књигу.

О којим догађајима?

СВЕДОК МЕЈРЕМЕ ХАМЗАЈ: О догађајима који су се догодили 01. априла.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА:

Књигу коју је објавила извесна јапанска ауторка о догађајима од 01. априла.

Књига на ком је језику?

СВЕДОК МЕЈРЕМЕ ХАМЗАЈ: Ја не знам, али знам да је једна Јапанка, извесна Јапанка фотографисала то и она је донела.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА:

И ту се налазе фотографије које оштећена затим показује суду тако што подиже фотографије.

Ви ћете се свакако одморити у Служби за помоћ и подршку сведоцима. Предаћете књигу пуномоћнику и ми ћемо касније те фотографије да видимо преко документ камере, а за сада ћемо Вас да отпратимо горе у Службу за помоћ и подршку сведоцима.

СВЕДОК МЕЈРЕМЕ ХАМЗАЈ: Али моја је жеља да ми се књига врати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, вратићемо вам одмах док Ви будете чекали док после заврши, после паузе је Елхаме Харадинај сведок, Ви сада можете да изађете. Само још једна оштећена да. Само да отпратимо сведока. Имате питања?

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Судија немам ја питања, ја само сам хтео да ми дозволите да после паузе ме замени колега Шћепановић јер имам обавезе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

За овим суд одређује паузу ради одмора у трајању од 15 минута. Видимо се у 12,10.

Настављено након паузе ради одмора у 12:25.

Наставак доказног поступка. Наставак испитивања сведока.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ми ћемо позвати Елхаме Харадинај из Службе за помоћ и подршку сведоцима, а у судници сад адв. Бобот мења Петронијевића и адв. Брадић је ту и адв. Ђорђевића мења адв. Шћепановић.

АДВ. НЕБОЈША ПЕРОВИЋ: Председнице, ако бисте ми дозволили ако буде трајало дуже од двадесетак минута да ја у току трајања, пошто имам у 13 сати, па ће ме мењати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шћепановић.

АДВ. НЕБОЈША ПЕРОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ. ДРАГАН ПАЛИБРК: Видим да нема колеге Радића па ја сам га до сада мењао, ето тако нека буде и данас.

СВЕДОК ЕЛХАМЕ ХАРАДИНАЈ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћемо да приказујемо нешто од тих фотографија?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Нису употребљиве.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Дobar дан, можете да седнете, можете да стојите, како год хоћете. Елхаме Харадинај, је ли тако? Реците ми, укључите микрофон, да ли чујете превод? Можете слушалице да ставите.

СВЕДОК ЕЛХАМЕ ХАРАДИНАЈ: Да, чујем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми име вашег оца?

СВЕДОК ЕЛХАМЕ ХАРАДИНАЈ: Адем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми када сте и где рођени?

СВЕДОК ЕЛХАМЕ ХАРАДИНАЈ: 21.02.1966. године у Пећи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ваше занимање?

СВЕДОК ЕЛХАМЕ ХАРАДИНАЈ: Наставник биологије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми сада ваше пребивалиште у Пећи, у Љубенићу?

СВЕДОК ЕЛХАМЕ ХАРАДИНАЈ: Тамо сам одрасла али сам удата, удата сам и живим у месту Мазнек, општина Дечане.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала. Ми смо вас позвали као сведока, као сведок сте дужни да говорите истину, лажно сведочење је кривично дело, приликом одговарања можете да ускратите одговор на питања која би вас и вама блиске сроднике изложила тешкој срамоти, знатној материјалној штети или кривичном гоњењу. Пре давања исказа се полаже заклетва, па вас молим да понављате за мнош. Заклињем се својом чашћу.

СВЕДОК ЕЛХАМЕ ХАРАДИНАЈ: Тако су ме и васпитали да говорим само истину.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, само морате да понављате, таква је процедура. Заклињем се својом чашћу. На глас.

СВЕДОК ЕЛХАМЕ ХАРАДИНАЈ: Заклињем се својом чашћу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ћу о свему што пред судом будем питана.

СВЕДОК ЕЛХАМЕ ХАРАДИНАЈ: Да ћу о свему што пред судом будем питана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Говорити само истину.

СВЕДОК ЕЛХАМЕ ХАРАДИНАЈ: Говорити само истину.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И да ништа од онога што ми је познато.

СВЕДОК ЕЛХАМЕ ХАРАДИНАЈ: И ништа од онога што ми је познато.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нећу прећутати.

СВЕДОК ЕЛХАМЕ ХАРАДИНАЈ: Нећу прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала вам.

Упозорена, опоменута, након што је положила заклетву исказује:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Судимо за догађај који је код нас у оптужници описан да се догодио 01. априла 1999. године у селу Љубенић. Рећи ћете ми да ли сте тада били у селу, да ли је вама неко настрадао, да ли је тада Харадинај Адем рођен 1932. је ли то ваш отац и да ли је он настрадао том приликом?

СВЕДОК ЕЛХАМЕ ХАРАДИНАЈ: Да. Била сам тамо. Истина, стрељан је и мој отац тог дана. За нас је то била страхота. Кад би човек то само сањао било би страшно, а камоли доживети тако нешто. Спавали смо, пробудили нас, били смо збуњени, нисмо знали шта да радимо. Ја сам изашла тамо код брата од стрица мог оца и видела сам породицу Шоши, извели су их на улицу, вратила сам се, затворила врата и погледала сам оца. Рекла сам му „пожури, опкољени смо“. Кренули смо код брата од стрица Муслије који је тог дана исто такође убијен. Окупили смо се сви, кренули смо у правцу куће Бушате. Изашли смо на главни пут нашег села. Ту су нам наредили да се спустимо да идемо низ улицу и када смо дошли до капије куће породице Шоши Рустема ту су нас подели, раздвојили. Нешто сам заборавила, ако дозволите да додам нешто? Када сам пролазила поред капије моје куће ту је једна продавница и ту сам чула полицајца који је звао свог колегу и рекао је „Зоки, дођи овамо“, тако да све мештане тог села су извели из куће. Чекали смо ту на улици. Ја сам погледом тражила оца. Знам, сећам се да ми је сестра рекла „отац долази“. Имала сам и малу ћерку од три године. Питала ме „Мама, где је деда“. Одговорила сам јој „ево ту је деда, долази“, а у том тренутку нас су терали да кренемо у правцу Албаније. Тражили сте НАТО. Ми смо кренули низ улицу, окренула сам главу са моје десне стране видела сам кућу једног сељанина која је горела, односно само се видео дим. Били смо опкољени, село је било опкољено. Ја сад као, причам вам то као неко ко је то доживео и преживео и као сведок, били смо на том путу, кренули према путу Пећ-Дечани-Ћаковица. Чула сам оружје, односно рафал, пуцње смо чули, ја лично сам чула. У том тренутку је мој отац стрељан. Знамо да је свако дете генетски везано за свог родитеља тако да сам ја осетила у том тренутку, ја сам се моментално охладила. Наставили смо пут према Дечану, са свих страна је било полицијских и војних снага. Чули су се пуцњи и даље, тако смо наставили пут све до Ћаковице. Нисмо смели нигде ни да седнемо. Негде у јутарњим часовима, не знам тачно али рецимо од 07 до 07:30, тако, помагали смо једни другима, једне друге, било је доста мале деце, старих и изнемоглих људи. Знам да су двојицу наших сељана пустили, ради се о Џемајл Хуски и Дервишу Сомају. Ја

као сестра не знам шта да вам кажем, брат ми је у том тренутку био затворен у затвору у Дубрави се налазио тада и увек сам мислила на њега, нисам знала каква ће бити његова судбина, шта ће се десити са њим. Стигли смо у вечерњим часовима у Ђаковицу. Било је доста опасно зато што у Ђаковици то вече се десио масакр, с обзиром да су изложи разних продавница ту били разбијени ми смо ишли прелазили преко стакла, по кафићима се славило, тако смо стигли до центра Ђаковице, тако сам од сељанина чула, али да нагласим да сам ја била негде при крају јер сам остала ту, хтела сам да помогнем женама са малом децом. Знам да је један од сељана полицајцу ту дао бокс „Марлбора“ како би нас удаљио с тог места и онда нам је он рекао „крените“ до села Брекоце. Ту је била зграда, старија зграда, онако, сад да ли су ту биле неке канцеларије, не знам шта је било али је стара зграда у питању. Рекао нам је да останемо ту ујутро да не мрдамо зато што ће вас убити и онда ће рећи убио вас је НАТО. Ујутро смо сви отишли све до границе, тамо нас је дочекала или сачекала редовна војска. Тамо су нам одузели документа, било је и полицајаца тамо, ту су били и мештани из Ђаковице, ту смо се сви окупили, тако смо прешли границу ушли у Албанију, тачније у село Летај. То је оно што ја знам и оно што сам преживела тог дана, тачније 01. априла.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Реците ми када сте се ви вратили у Љубенић?

СВЕДОК ЕЛХАМЕ ХАРАДИНАЈ: Вратили смо се 01.јула 1999. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је тело вашег оца пронађено и да ли сте га сахранили?

СВЕДОК ЕЛХАМЕ ХАРАДИНАЈ: Да, у децембру 2004. године, а у јануару 2005. године је поновно сахрањен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где је пронађено?

СВЕДОК ЕЛХАМЕ ХАРАДИНАЈ: У Батајници.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Реците ми споменули сте неко име Харадинај Мусли или Муса?

СВЕДОК ЕЛХАМЕ ХАРАДИНАЈ: Муслија Харадинај, да. То је брат од стрица мога оца. Мој брат је био у Дубрави у затвору, био је рањен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А овај брат, тај стриц где је он био?

СВЕДОК ЕЛХАМЕ ХАРАДИНАЈ: Заједно смо били, брат од стрица је био заједно са нама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта се са њим догодило 01. априла?

СВЕДОК ЕЛХАМЕ ХАРАДИНАЈ: И он је убијен ту заједно са свим људима из села који су убијени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Хоћете да ми кажете онда колико је он био стар? Он је ту такође са вашим оцем убијен?

СВЕДОК ЕЛХАМЕ ХАРАДИНАЈ: Муслија је имао 39 година и убијен такође где је убијен и мој отац. Како сам и мало пре рекла, мој отац је први убијен, значи рафалном паљбом.

СУДСКИ ТУМАЧ ЕДА РАДОМАН ПЕРКОВИЋ: Показала је онако како сте видели.

СВЕДОК ЕЛХАМЕ ХАРАДИНАЈ: Преко тела и у присуству свих осталих, е након тога су и остали убијени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а кажите ми да ли је тело вашег брата од стрица пронађено или стрица, Харадинај Муслија и где? Пошто ми немамо податак зато вас питам, немамо податак овде да је он уопште.

СВЕДОК ЕЛХАМЕ ХАРАДИНАЈ: Да, да, разумела сам питање. Мусли је пронађен у гробници у Пећи, не знам тачан датум али крајем јула месеца 1999. године, 25.јула смо се окупили да би се присетили наших најмилијих. Када је дошло лице из села Радавце они су мислили да је ту тело, зато што је на том надгробном споменику писало „НН лице 14. април 1999. године“. Након тога он је сахрањен у селу, значи поново сахрањен у нашем селу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ви сте дефинитивно сигурни да је он настрадао 01. априла?

СВЕДОК ЕЛХАМЕ ХАРАДИНАЈ: Сто посто сигурна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је још неко осим њих двојице настрадао тада 01. априла из ваше породице?

СВЕДОК ЕЛХАМЕ ХАРАДИНАЈ: У нашој породици Харадинај? Да ли мислите на породицу Харадинај?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да.

СВЕДОК ЕЛХАМЕ ХАРАДИНАЈ: 1998. можда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, тада 01. априла? Пошто ради се о том догађају.

СВЕДОК ЕЛХАМЕ ХАРАДИНАЈ: Да ли могу да наставим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

СВЕДОК ЕЛХАМЕ ХАРАДИНАЈ: Овако, што се тиче тог дана није других жртава из наше породице али било је 1998. године, тачније 25. маја 1998. године кад смо ми напустили село, отишли, страдао је један наш рођак и био је непокретан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, везано за овај догађај опет од 01. априла рекли сте да сте пролазили поред те продавнице видели неког војника који је рекао другоме „Зоки, дођи овамо“, да ли можете неког од њих да опишете и да ли уопште знате какве су, рецимо, униформе биле тога дана, ако су ти људи имали униформе?

СВЕДОК ЕЛХАМЕ ХАРАДИНАЈ: Да, сећам се да га је назвао псеудонимом или надимком „Зоки“, видела сам му лице. Моја ћерка је била мала и ја сам се мало више бавила њоме зато што нисам желела да се она уплаши. Знам да Зоки није био висок, односно доста висок није био, а тен му је био онако мало затвореније боје, како да се изразим, није имао светлији тен, светао тен. Мало је пунији био, знам да је реденик носио овако.

СУДСКИ ТУМАЧ ЕДА РАДОМАН ПЕРКОВИЋ: Е сад ви можете да опишете како.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Преко груди? Један или два?

СВЕДОК ЕЛХАМЕ ХАРАДИНАЈ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Један или два? Јесу ли један или два онако?

СВЕДОК ЕЛХАМЕ ХАРАДИНАЈ: Као „Х“ овако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Као слово „Х“. Добро. А тај други?

СВЕДОК ЕЛХАМЕ ХАРАДИНАЈ: Не могу да се сетим тог другог, сад вам говорим од џамије па све до пута овамо кад смо излазили било је доста њих који су носили наочаре, црне наочаре. Црне наочаре и сећам се, доста добро се сећам

да су имали црне наочаре, тачно само преко ока онако. Сећам се добро да су имали рукавице, е сад не могу да се сетим тачно у том хаосу, било је доста снага, сад сви смо се бојали могли смо сви да будемо убијени, могло је да се деси.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу ли то били људи у униформама или у цивилу?

СВЕДОК ЕЛХАМЕ ХАРАДИНАЈ: Говорим сад о ономе што сам ја видела. У питању су униформисана лица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А које боје су биле униформе?

СВЕДОК ЕЛХАМЕ ХАРАДИНАЈ: Сад говорим о људима који су били у селу, било је плаве боје, униформе плаве боје, па је било мало онако комбинованих, било је полицијских и војних снага и парамилитараца. На крају села, говорим сад у правцу ка Пећи, било је полицијских снага.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Тај Зоки о коме причате да ли је имао нешто на глави?

СВЕДОК ЕЛХАМЕ ХАРАДИНАЈ: Сигурно да је имао, али сећам се само лица да сам му видела.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ЕЛХАМЕ ХАРАДИНАЈ: Оно што нисам регистровала својим очима не могу сад да вам причам о томе, да вам говорим ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците ми да ли вас је неко пратио? Неки аутомобил кад сте излазили из села и на путу?

СВЕДОК ЕЛХАМЕ ХАРАДИНАЈ: Да, да. Да, пратило нас је возило, затворених стакала, уопште нам није дао да се одморимо да станемо било где, знам лично да је дошао да ме је питао шта радиш овде? А ја сам стала пошто сам била на крају саме те колоне и села сам и питао ме шта радиш ту? Рекла сам села сам мало да се одморим, каже устај и настави.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли знате како је он изгледао, у каквој је био униформи, да ли би могли да га препознате?

СВЕДОК ЕЛХАМЕ ХАРАДИНАЈ: Уопште се не сећам. Знате како, прво се извињавам, мало сам сад, некако се осећам не знам како да вам кажем, али ја сам вам рекла и малопре, била сам на крају, имала сам мало дете од три године девојчицу, и све време сам размишљала и мислила да ће их ослободити, па сам гледала, стално се окретала и надала се да ће они ићи за нама а све време сам мислила и на брата који је био у затвору, а уједно сам помагала и другим женама са децом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли би било кога могли да препознате на фотографијама из тог периода?

СВЕДОК ЕЛХАМЕ ХАРАДИНАЈ: Знам од онога што су ми говорили и други сведоци они који су преживели овај догађај. Говорили су ми да ми је отац убило лице са надимком „Мртви“. Ја сам погледала његову фотографију, знам да је он висок, да има обрве онако широке обрве.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. А нисам схватила и ваш брат је настрадао?

СВЕДОК ЕЛХАМЕ ХАРАДИНАЈ: Не, он је био у затвору, био је затворен. '98 године у јуну, стриц нам је остао, био је парализован. Нико није остао у селу, мушкарци су отишли били по брдима а нас су послали у наше фамилије, Хација је дошао да му да једе и да пије, тамо су хтели да убију Хацију, чули су се пуцњи а нису стигли да га убију. И виде се трагови по зидовима, вратима, како су

пуцали и хтели су и види се да су мислили и намеравали да убију Хацију. И када се отац са сељанима вратио или спустио са брда, ушли су, хтели су да виде шта се десило са стрицем, видели су да је он мртав, тако да отац и син од овог Хације Рам и брат Садик и двојица сељана ноћу, ушли су узели тело, ми имамо ту мало ниже неку ливаду и ту су га сахранили на тој ливади. Сутрадан на путу ка Пећи полиција ми је ухапсила брата и тако су га затворили, он је ослобођен 21.06.2000. године, био је у затвору у Сремској Митровици.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. И кажите ми да ли вам је овом приликом 01. априла запаљена кућа или нешто од имовине уништено?

СВЕДОК ЕЛХАМЕ ХАРАДИНАЈ: Све куће моје породице Харадинај су изгореле. Када смо се вратили у гаражи смо били све док нам нису дали једну кућицу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли тражите накнаду штете због те уништене имовине али и због смрти вашег оца?

СВЕДОК ЕЛХАМЕ ХАРАДИНАЈ: Да, али пре свега мислим као и после сваког рата, тражи се да, како да не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ЕЛХАМЕ ХАРАДИНАЈ: Имам захтев али пре свега тражим правду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Сада је редослед такав да вам питања поставља прво пуномоћник, тужилац и затим одбрана. Изволите.

ПУНОМОЋНИК МУСТАФА РАДОНИЧИ: Госпођо Елхаме молим вас хоћете ми рећи јесте ли ви изашли заједно са оцем из ваше куће?

СВЕДОК ЕЛХАМЕ ХАРАДИНАЈ: Да, да.

ПУНОМОЋНИК МУСТАФА РАДОНИЧИ: А где је он издвојен од вас?

СВЕДОК ЕЛХАМЕ ХАРАДИНАЈ: Када смо изашли из куће породице Бушати, ту кад смо пролазили, ту су нас издвојили.

ПУНОМОЋНИК МУСТАФА РАДОНИЧИ: Колико је далеко кућа те породице Буашти од ваше куће?

СВЕДОК ЕЛХАМЕ ХАРАДИНАЈ: Није много далеко. Кажем вам то су били тренуци много. Били су тешки тренуци, када смо изашли на главни пут преко дворишта, тако смо дошли до дворишта куће породице Бушати, ја сам имала ћеркицу за руку, мајка ми је била ту, у том тренутку то је оно што сам ја видела а моја сестра је била иза са оцем. Ја сам кад смо кренули путем ја сам чула неко је рекао „убили су Адема“. Али су они пуцали по земљи онако али тад није убијен отац. Тад је убијен Адем Бушати. Тако смо наставили путем и дошли смо до куће породице Шоши и Рустемај. Све док су све породице натерали да напусте своје куће и из сваке породице су некако издвајали мушкарце, значи мушкарци су били на једној страни а жене на другој.

ПУНОМОЋНИК МУСТАФА РАДОНИЧИ: Ви кажете раздвајали су вас, јесу ли их раздвајали или су се они сами тако раздвајали? Жене и мушкарци.

СВЕДОК ЕЛХАМЕ ХАРАДИНАЈ: Натерани су од стране снага које су нас опколиле тог дана.

ПУНОМОЋНИК МУСТАФА РАДОНИЧИ: Дакле, Адем Бушати није убијен на месту где су убијени и ови други него код своје куће како ви кажете јел тако?

СВЕДОК ЕЛХАМЕ ХАРАДИНАЈ: Не у својој кући јер је његова кућа била на главном путу а његова кућа је запаљена 25. маја '98. године, тако да је он био

принуђен да пређе код рођака и он је сад у то време живео код својих рођака. Е сад то можемо слободно да кажемо да је то била и његова кућа јер је он ту живео, он своју кућу више није имао.

ПУНОМОЋНИК МУСТАФА РАДОНИЧИ: И ту је убијен?

СВЕДОК ЕЛХАМЕ ХАРАДИНАЈ: Да, да.

ПУНОМОЋНИК ОШТЕЋЕНИХ МУСТАФА РАДОНИЋИ: Ви нисте видели кад је убијен Ваш отац?

ОШТЕЋЕНА ЕЛХАМЕ ХАРАДИНАЈ: Не, нисам видела.

ПУНОМОЋНИК ОШТЕЋЕНИХ МУСТАФА РАДОНИЋИ: А јесте ли чули пуцњаву кад је то извршено, кад је он тада убијен?

ОШТЕЋЕНА ЕЛХАМЕ ХАРАДИНАЈ: Чула сам пре него што сам изашла на главни пут Дечане-Ћаковица. Чуо се рафал. Мало пре сам вам рекла моментално ми се тело охладило.

ПУНОМОЋНИК ОШТЕЋЕНИХ МУСТАФА РАДОНИЋИ: Је ли то био само један рафал или више рафала?

ОШТЕЋЕНА ЕЛХАМЕ ХАРАДИНАЈ: После тога, значи ово се десило када смо кренули, значи пре него што смо изашли на главни пут чуо се рафал. Кад смо наставили да идемо тим путем, онда се чула пуцњава и даље.

ПУНОМОЋНИК ОШТЕЋЕНИХ МУСТАФА РАДОНИЋИ: Кад сте изашли на пут који иде према Стрелцу, да ли сте видели нека војна возила тамо и војнике?

ОШТЕЋЕНА ЕЛХАМЕ ХАРАДИНАЈ: Да, да, било је.

ПУНОМОЋНИК ОШТЕЋЕНИХ МУСТАФА РАДОНИЋИ: А да ли сте видели тенкове ту да ли је било?

ОШТЕЋЕНА ЕЛХАМЕ ХАРАДИНАЈ: Ја нисам видела, други сведоци кажу да на оном делу, на делу пута према Пећи.

ПУНОМОЋНИК ОШТЕЋЕНИХ МУСТАФА РАДОНИЋИ: Добро, сад једно питање, да ли Вам је познато да ли је неко био од Вашег села припадник ОВК?

ОШТЕЋЕНА ЕЛХАМЕ ХАРАДИНАЈ: Својим очима никог нисам видела.

ПУНОМОЋНИК ОШТЕЋЕНИХ МУСТАФА РАДОНИЋИ: А да ли знате, да ли сте чули нешто да је то неко био ту?

ОШТЕЋЕНА ЕЛХАМЕ ХАРАДИНАЈ: Нисам чула. Ја сам радила као наставник, радила сам и ја сам била у опасности, радила сам у селу у коме се налазила полицијска станица у Клинчини, нисам чула, нисам видела.

ПУНОМОЋНИК ОШТЕЋЕНИХ МУСТАФА РАДОНИЋИ: Да ли бисте могли да нам опишете мало како су изгледали ова униформисана лица у селу, да ли су били офарбани по лицу, јесу ли имали маске и тако даље или шта су носили на глави, да ли можете да нам опишете то мало?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Осим оних наочара?

ПУНОМОЋНИК ОШТЕЋЕНИХ МУСТАФА РАДОНИЋИ: Она је рекла, само те наочаре је поменула, није остале.

ОШТЕЋЕНА ЕЛХАМЕ ХАРАДИНАЈ: Као што сам мало пре рекла то су тешки тренуци, страх, како да вам кажем кад би вас неко пробудио и саопштио лепу вест, опет је то стрес некако, а нас су пробудили и требало је да се спремимо да видимо, требало је да видим где ми је дете прво, да тражим гардеробу, да видим шта ћемо да обучемо, да изађем да видим где ми је породица, док смо се сви окупили знате како је све то. Свако од нас у таквом тренутку би прво затражио

чланове своје породице, своју породицу да види. Оно што сам ја приметила то су те црне наочаре и рукавице, али без прстију. Рекла сам да су полицијске, војне и паравојне униформе. Сећам се Зокија и зашто сам баш њега упамтила, зато што ми је то скренуло пажњу да га је овај звао и да му је рекао Зоки и због тога сам се окренула и тако памтим његов лик. Сад можда неко други из села, можда је био више у стању да види, да примети или да запамти нечије лице. Е сад, неко из села је рекао да ту где је аутобуска станица да су била лица која су носила маске, е сад ја нисам видела. Сад можда други сведоци су видели нешто друго, не знам. ПУНОМОЋНИК ОШТЕЋЕНИХ МУСТАФА РАДОНИЋИ: И још једно питање на крају, да ли Вам је познато како је изгледало село, да ли је много кућа било запаљено тог дана кад сте изашли били, да ли сте приметили да је много кућа запаљено?

ОШТЕЋЕНА ЕЛХАМЕ ХАРАДИНАЈ: Да. Када смо се вратили било је страшно 01. јула, разуме се вратили смо се, плакали смо.

ПУНОМОЋНИК ОШТЕЋЕНИХ МУСТАФА РАДОНИЋИ: Ја Вас питам када сте излазили из села, кад сте 01. априла кад сте изашли из села да ли је било много попаљених кућа?

ОШТЕЋЕНА ЕЛХАМЕ ХАРАДИНАЈ: Да, знате како, када је опкољено село како смо ми излазили из куће, односно како су нас терали да напуштамо наше куће тако су палили куће редом, тако да су оне изгореле.

ПУНОМОЋНИК ОШТЕЋЕНИХ МУСТАФА РАДОНИЋИ: Хвала, немам више питања.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Само пар питања. Ако можете да се сетите колико је кућа у Вашој породици испаљено?

ОШТЕЋЕНА ЕЛХАМЕ ХАРАДИНАЈ: Кућа мог оца, мог стрица и још двојица стричева, значи укупно 4 куће. Ја малопре сам рекла да кад смо се вратили могли смо само у гаражи да будемо.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли можете сад да се сетите ко су власници тих кућа?

ОШТЕЋЕНА ЕЛХАМЕ ХАРАДИНАЈ: Мој отац Адем, Адем Харадинај, дакле мој отац, стриц Рустем Харадинај, Хазир Харадинај и Рам Харадинај.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И још нешто. Када сте се то кретали по селу, да ли су војници пуцали у селу?

ОШТЕЋЕНА ЕЛХАМЕ ХАРАДИНАЈ: Да ли мислите кад смо се вратили као избеглице или како, кад смо се кретали по селу или како?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Када сте изашли из Ваше куће и кретали и пролазили поред куће Бушатија, да ли сте ... све док нисте изашли из села?

ОШТЕЋЕНА ЕЛХАМЕ ХАРАДИНАЈ: Чуло се како да не, јер, рекла сам, село је било опкољено и како би нас натерали да што пре изађемо да напуштамо куће и пуцало се наравно, чуло се.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли су пуцали у Вашем правцу?

ОШТЕЋЕНА ЕЛХАМЕ ХАРАДИНАЈ: Не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли су пуцали у ваздух?

ОШТЕЋЕНА ЕЛХАМЕ ХАРАДИНАЈ: Да, у ваздух и у правцу земље, тако доле (показује десном руком).

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли знате колико је вас из села Љубенић тога дана напустило село?

ОШТЕЋЕНА ЕЛХАМЕ ХАРАДИНАЈ: Ја тачан број не знам, не бих знала тачно да Вам кажем, али знам да је у селу било око 1.500 људи. Не могу тачан број да Вам кажем. Зашто? Упрво због тога што после оног напада у мају 1998. године доста њих је отишло, неки се нису ни вратили, неки отишли на запад, тако да не знам тачан број, али знам да је у селу живело 1.500 људи.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Мене интересује тај дан 01. април 1999. године ако можете да кажете колико је чланова породице Ваше избегло тога дана?

ОШТЕЋЕНА ЕЛХАМЕ ХАРАДИНАЈ: Што се тиче породице знам 10, 10 људи је у питању.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Колико је међу њима било деце?

ОШТЕЋЕНА ЕЛХАМЕ ХАРАДИНАЈ: Петоро деце је било.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли знате старост те деце?

ОШТЕЋЕНА ЕЛХАМЕ ХАРАДИНАЈ: Сећам се. Моја ћерка је имала 3 године, а Муслијева деца који је тог дана убијен, дакле, говорим о 01. априлу. Најмлађе дете је имало 3 године, старије дете 11.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли се сећате колико је војника раздвајало и одвајало мушкарце од вас?

ОШТЕЋЕНА ЕЛХАМЕ ХАРАДИНАЈ: Прво да кажем да не знам тачан број јер их нисам бројала тако да не могу да Вам кажем колико их је било, али могу да Вам кажем да су они били са десне стране, а са леве стране су били мештани, односно сељани, а знам да када сам гледала право, значи како сам ја стајала, право преко пута мене их је било можда десеторо, али да нагласим да путем, значи како смо се кретали, како смо ходали тако са леве и са десне стране било припадника, тако да не знам тачан број.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Је ли то раздвајање било поред пута или на неком одређеном месту, како Ви кажете?

ОШТЕЋЕНА ЕЛХАМЕ ХАРАДИНАЈ: Рекла сам Вам малопре, значи ту кад смо дошли до куће породице Шоши и Рустемај, значи ту су раздвојили мушкарце од жене и деце. Код капије, значи у кући породице Шошај су били мушкарци, а Рустемај жене и деца. Ја имам једну фотографију баш што се тиче тог места, значи где су их раздвојили или одвојили од нас.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Је ли то фотографија из тог периода?

ОШТЕЋЕНА ЕЛХАМЕ ХАРАДИНАЈ: Од јула месеца, да кад смо се вратили.

Нашли смо трактор мог оца су узели и из нашег дворишта и одвезли га тамо. Ту смо нашли ствари, ја знам ствари које је имао мој отац у цепу, његове наочаре, оловку, значи личне ствари. Ја сам управо те ствари пронашла ту на том месту где су ми сведоци рекли да је он убијен. Ту смо нашли и две гајбе, значи било је празних флаша, пивских флаша. Славили су након тога.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Реците ми молим Вас од Ваше куће до куће Шошија колико је то удаљено, колико има?

ОШТЕЋЕНА ЕЛХАМЕ ХАРАДИНАЈ: Нема много, можда 50 метара, није велика дистанца, односно раздаљина.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ви кажете да су на том путу, поред пута били војници?

ОШТЕЋЕНА ЕЛХАМЕ ХАРАДИНАЈ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Шта су они радили?

ОШТЕЋЕНА ЕЛХАМЕ ХАРАДИНАЈ: Моје мишљење је да су они, стекла сам такав утисак да су они чували ове који су раздвајали људе, значи рекла сам да је село било опкољено и мој утисак је да су они били са леве и са десне стране и пратили шта се дешава и управо они чували, значи. Било је тешко у таквом тренутку регистровати сваки детаљ, јер само кад се присетим траума, а камоли сад, знате како је, ми смо све то преживели. Ја сам о рату читала и учила још као дете у школи, е сад то сам још и доживела.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кад сте Ви изашли из Ваше куће кажете Ваша кућа је упаљена да ли сте видели тај моменат да неко пали кућу и да ли можда можете да нам кажете како је Ваша кућа упаљена?

ОШТЕЋЕНА ЕЛХАМЕ ХАРАДИНАЈ: Не, нисам видела кућу, нисам видела тренутак како гори кућа, не. Након што су нас раздвојили и рекли нам да идемо у правцу Албаније, рекла сам да сам се окренула и погледала десно и видела да гори кућа једног сељанина, али нисам, не да гори кућа него само дим. Моју кућу нисам, али кад сам се вратила ја не могу сад да кажем да је она изгорела тог дана кад ја стварно не знам, ја то нисам видела, али знам кад сам се вратила да је кућа већ била изгорела.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само да питам тужиоче, хоћете предлагати да погледа оштећена овај фотоалбум или ове фотографије ове појединачне?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не, сведок је понео фотографију из 1999. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, него ове што ми имамо зарад ових људи што је причала Зоран.?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да, да погледамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Фотографије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А које, имамо овај фотоалбум појединачни.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Униформисана лица 1999. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имамо ови су појединачни, оба?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Групне фотографије који се зове, албум се зове „униформисана лица са Косова и Метохије“.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На фотографијама снимљеним 1999. године?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Тако је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На Косову и ове лица са КиМ за препознавање, или то није важно Зоран и то? Није. Да ли одбрана има питања? Не. Нема. Изволите.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И још нешто нисам завршио, имамо фотографије које је направио ЕУЛЕКС, не би било лоше то да нам објасни, мада не треба то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које фотографије? Ове сада после рата? Због чега ове сад од пре годину, две дана?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Тако је. Кућу и место где се налази кућа Бушатија и осталих. Наравно да погледамо и ту фотографију коју је понела са собом, која како каже датира из 1999. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли имате фотографију? Да ли имате фотографију са собом?

ОШТЕЋЕНА ЕЛХАМЕ ХАРАДИНАЈ: Имам фотографију, значи из тог периода када смо се вратили и то је место где се то десило из тог периода, у том тренутку значи кад смо ми то сликали како је изгледало место.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте је понели сада?

ОШТЕЋЕНА ЕЛХАМЕ ХАРАДИНАЈ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, онда ћемо да завршимо, бранилац да Вам постави питање, па онда да погледамо ту фотографију и неке које ми имамо и нешто ћемо морати можда да направимо паузу и да нађемо ове последње фотографије које је тужилац приложио из новијег доба ако је то битно.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Те фотографије су, мислим да није битно, ја повлачим предлог.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Повлачите предлог за ове фотографије.

ОШТЕЋЕНА ЕЛХАМЕ ХАРАДИНАЈ: Ја бих Вас молила чашу воде ако могу да добијем?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли можете да донесете чашу воде?

АДВ. КРСТО БОБОТ: Да ли можете да нам објасните, рекли сте да Вам је брат био у затвору, због чега је био у затвору да ли Вам је познато, да ли сам добро разумео да је био у затвору Дубрава, је ли тако, после у Сремској Митровици па сте рекли да је ослобођен, па само ако можете да нам кажете разлог због чега је био у затвору?

ОШТЕЋЕНА ЕЛХАМЕ ХАРАДИНАЈ: Ухватили су мог оца, са братом од стрица после сахране. Они су отишли, сахранили стрица и после сахране, он је био кретао се улицом са оцем и са братом од стрица и само су њега ухватили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад је причала о оном непокретном стрицу који је убијен у кући па су онда га сахранили је ли тако? Значи, бранилац хоће да каже да ли Ви знате за које кривично дело је он одговарао то хоће да пита.

АДВ. КРСТО БОБОТ: То ме занима у ствари.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли ако знате које је то кривично дело?

ОШТЕЋЕНА ЕЛХАМЕ ХАРАДИНАЈ: После те сахране сутрадан са оцем, братом од стрица, са сељанима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не можете углас.

ОШТЕЋЕНА ЕЛХАМЕ ХАРАДИНАЈ: Рекла сам после те сахране, значи да је у питању 20. јуни, био је са оцем, са стрицем, братом од стрица, не са стрицем, са братом од стрица и са сељанима и ту је он, од њих је само он ухваћен, односно ухапшен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро и ми смо питали да ли зна које кривично дело, то је питао бранилац?

ОШТЕЋЕНА ЕЛХАМЕ ХАРАДИНАЈ: Само зато што је био Албанац, ништа није починио, значи ниједно дело ништа није скривио. Никог није убио. Није починио никакво кривично дело, ништа није скривио, рекла сам после онога што се десило 25. маја ми смо се сви удаљили, отишли смо, напустили село, неко је био у Пећи, скривали смо се где смо могли, где смо могли да пронађемо место, значи да останемо.

АДВ. КРСТО БОБОТ: Моје друго питање последње да ли Вам је нешто у сродству Рамуш Харадинај и ако јесте шта је?

ОШТЕЋЕНА ЕЛХАМЕ ХАРАДИНАЈ: Не, ја сам рекла да сам дошла да говорим само истину, значи моја породица ми смо кроз друга лоза, значи немамо везе са њима. Ми смо пореклом из села Стрелце, значи ми уопште нисмо из Љубенића и наше презиме је у ствари Мурај и кад смо дошли у село Љубенић према оном

првом Харадину, први који је живео ту био је Харадин, онда смо добили презиме Харадинај.

АДВ. КРСТО БОБОТ: Немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Још бранилац, изволите.

АДВ. ДРАГАН ПАЛИБРК: Јел' може само сведок да нам каже да ли је у то време те 1999. године, обзиром да је малопре рекла да је имала малу ћерку од 3 године да ли је она била удата тада у то време?

ОШТЕЋЕНА ЕЛХАМЕ ХАРАДИНАЈ: Да, да, имала сам ћерку. У том периоду сам била баш код родитеља.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте тако личне прилике, не знам да ли оспоравате кредибилитет или шта?

АДВ. ДРАГАН ПАЛИБРК: Не, ја хоћу да поставим питање где је био муж у то време?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ми не знамо из којих разлога је она била код родитеља?

ОШТЕЋЕНА ЕЛХАМЕ ХАРАДИНАЈ: Мој супруг је од тада био напољу, ван, значи тачније у Загребу јер је хтео да одбрани докторат. То је истина.

АДВ. ДРАГАН ПАЛИБРК: Моје следеће питање је само, сведок је малопре рекла да је на фотографијама препознала, односно да су јој показали лице које је назвали „Мртви“, мене сад занима када, где и ко је показивао фотографије на којој је она препознала лице које је означила као „Мртви“?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није препознала, показали су јој, није она препознала лице, молим Вас.

АДВ. ДРАГАН ПАЛИБРК: Ја се извињавам, значи, ко, када, где, показао и рекао да је лице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте лупати то се чује ужасно, горе се људима уши пропадају кад лупате у стол док причате.

ОШТЕЋЕНА ЕЛХАМЕ ХАРАДИНАЈ: Не сећам се тачно. Мислим да сваки човек кад изгуби неког члана породице тражи и стално претражује и захтева да се истера правда до краја тако да сам и ја то чула. Још нешто, има људи који су преживели масакар, они су га идентификовали јер када је убијен мој отац они су били иза њега, видели су, били су јако близу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Бранилац је питао ко Вам је показао фотографију, рекао то је „То је Мртви“, има те спојене дебеле обрве и тако даље?

ОШТЕЋЕНА ЕЛХАМЕ ХАРАДИНАЈ: Фотографију сам видела у Љубенићу, један мештанин, сељанин ми је који га је знао препознао га и показао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ. ДРАГАН ПАЛИБРК: Може само име тог сељанина који је имао фотографију, очигледно имао фотографију?

СВЕДОК ЕЛХАМЕ ХАРАДИНАЈ: Не сећам се тачно како се зове, али знам да је фотографију дао ћерки и рекао је „ево кажи, покажи мами кажи овај овде на средини он је „Мртви“ и он је убио оца. Сад одговарам само и говорим о ономе што знам, оно што не знам, не знам шта да вам кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ. ДРАГАН ПАЛИБРК: Само, исто по питању... Кад је показао ту фотографију тај сељанин?

СВЕДОК ЕЛХАМЕ ХАРАДИНАЈ: Када сам видела фотографију знам да сам се осећала јако лоше, има три четири године сад тачно не знам.

АДВ. ДРАГАН ПАЛИБРК: Пре три четири месеца?

СВЕДОК ЕЛХАМЕ ХАРАДИНАЈ: Године, године.

АДВ. ДРАГАН ПАЛИБРК: Три-четири месеца или године?

СВЕДОК ЕЛХАМЕ ХАРАДИНАЈ: Године, године.

АДВ. ДРАГАН ПАЛИБРК: Године, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите. Да ли хоћете молим вас да нам дате фотографију да је погледамо и да ли може режија да нам стави на документ камеру фотографију коју је донела оштећена Елхаме Харадинај?

СВЕДОК ЕЛХАМЕ ХАРАДИНАЈ: Да, ако желите да видите имам и неколико фотографија и односе се на гардеробу односно одећу коју је носио мој отац када је пронађен у Батајници.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дајте нам прво ову фотографију што сте урадили после 01. јула.

СВЕДОК ЕЛХАМЕ ХАРАДИНАЈ: Имала сам још фотографија, међутим, нисам имала много времена да се спремам, ево имате сад, овде имам књигу у вези свега овога што се десило.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али ту фотографију јел имате, то је та у књизи или нека друга? То је ова фотографија у књизи?

СВЕДОК ЕЛХАМЕ ХАРАДИНАЈ: Да, да. Иста је фотографија. Ту је био трактор, ту су биле снаге, а на другу страну...

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Онда ћемо овако,

Да констатујемо да се на захтев тужиоца, заменика тужиоца за ратне злочине приказује фотографија која се налази у књизи на албанском језику а оштећена каже да се ради о истој фотографији, то је на страни 42 и да се на фотографији налази тај трактор, што је припадао њеној породици о коме је она говорила а који... и ствари њенога оца.

СВЕДОК ЕЛХАМЕ ХАРАДИНАЈ: То је био трактор мог оца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е сада нам режија ставља документ камеру ако нас чује. Да видимо, то је та фотографија, то је тај трактор и ствари вашег оца јел тако?

СВЕДОК ЕЛХАМЕ ХАРАДИНАЈ: Да. Види се јасно, види се трактор е сад овде са ове стране су биле полицијске снаге и одмах ту...

СУДСКИ ТУМАЧ ЕДА РАДОМАН-ПЕРКОВИЋ: Е сад само напомена, сведок говори све време, овде, овде, ако хоћете ви да је детаљно питате, не знам шта...

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не знам шта би то тужилац једино ако хоћете.

СУДСКИ ТУМАЧ ЕДА РАДОМАН-ПЕРКОВИЋ: Каже, овде су били полицајци, овде су били сељани, овде је био један камен е сад...

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ево тужилац не знам да ли жели ту нешто то да разјасни или не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Само да објасни кад већ помиње то чија је ово кућа? Шта се ово види ово је неки зид са улазним вратима и шта се десило код тих улазних врата?

СВЕДОК ЕЛХАМЕ ХАРАДИНАЈ: Ја сам само желела да фотографишем место где су они њих где су били они окупљени у том тренутку ето само то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. А овај улаз шта је то? Ова врата, од чега су то врата?

СВЕДОК ЕЛХАМЕ ХАРАДИНАЈ: Кућа Јахмуратаја. Они нису живели ту, они живе у Приштини.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Само питамо да ли је то улаз у кућу или улаз у двориште?

СВЕДОК ЕЛХАМЕ ХАРАДИНАЈ: Право у кућу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Право у кућу, добро. Да ли је ту у близини тих врата или пак преко пута била, да ли су ту били људи који су, међу којима је и ваш отац био?

СВЕДОК ЕЛХАМЕ ХАРАДИНАЈ: Полицијске снаге су биле тачно ту где је трактор, значи са ове стране. Како сам и малопре рекла, са десне стране полицијске снаге, а са леве стране људи који су издвојени од својих породица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Хвала вам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Где је ту кућа Шошија? Она каже да су ту код Шошијево куће биле...

СВЕДОК ЕЛХАМЕ ХАРАДИНАЈ: Не види се. На жалост се не види. Значи, та кућа се налази скроз на супротној страни, значи жалосно је али се не види на овој слици сад не знам. Овде се види само зид и капија односно врата а породица Шоши није наставила даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта породица Шоши није?

СВЕДОК ЕЛХАМЕ ХАРАДИНАЈ: На жалост, на овој фотографији се не виде ове две куће то значи говорим о кући породице Шоши и Рустеми а испред куће породице Шошај су били мушкарци а жене и деца испред куће породице Рустемај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Још нешто везано за ову фотографију? Не? Хвала режији. Касније ћемо да вероватно тражимо још једну вашу услугу за документ камеру. А сада на захтев тужиоца за ратне злочине предајемо оштећеној фото албум униформисаних лица на фотографији снимљеној '99 године на КИМ погледаћете албум да ли неког препознајете, не препознајете и ако се случајно догоди да баш некога ту препознате рећи ћете нам на којој је то страни, број фотографије и из које прилике ту особу памтите и шта је радила. Ако никога не препознате, такође реците да никога не препознајете.

СВЕДОК ЕЛХАМЕ ХАРАДИНАЈ: Не могу, нисам баш у стању да препознам, можда број 31 али нисам сигурна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А из које прилике?

СВЕДОК ЕЛХАМЕ ХАРАДИНАЈ: Овако док сам пролазила путем, рекла сам вам да само било је тешко да видим неког и да могу да идентификујем значи у том тренутку баш било тешко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дајте да видим то, да ли треба тужиоче и овај фото албум са овим малим сличицама ...

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не, ја то нисам ни предложио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А нисте, добро. Онда смо ми на овај начин завршили. Вратићемо вам књигу чим фотокопирамо овај део са фотографијом. Ја се вама

захваљујем што сте дошли, трошкове за сада сносимо ми, односно Еулекс. Молим вас да се одморите горе у служби за помоћ и подршку сведоцима.

СВЕДОК ЕЛХАМЕ ХАРАДИНАЈ: Хвала и вама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ја ћу онда да констатујем да на овој фотографији број 31 да видимо ко је то. 30 и 31 евентуално то тужилац може да нам каже. Ова 30 је потпуно мутна, а ова 31 знате ко је?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Како могу да знам?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да вам додам? Немамо списак овде, не знам где је списак да видимо. Ко је 30, ко је 31?

СУДСКИ ТУМАЧ ЕДА РАДОМАН ПЕРКОВИЋ: Судија, мислим да сведокиња нешто чека, сад не знам...

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како? Мијо Павићевић? Добро. Сведокиња сада иде. Довиђења и овде је она књига на јапанском, да видимо да ли ту нешто требамо да погледамо од ове претходне оштећене која је била, ако сам ја схватила ту су фотографије које је оне гардеробе коју је она донела, па сам је то нашла овде на страни 94 ако је то то, ако сте разјаснили ако то требамо да гледамо.

ПУНОМОЋНИК ОШТ.МУСТАФА РАДОНИЋИ: Ја нисам чуо добро шта је она рекла, кад сам погледао ја сам гледао све оне слике, ништа нисам видео да је то од значаја за ово.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи да не гледамо? Добро.

Да констатујемо само да је у ову књигу која је на јапанском, коју је предала оштећена Мејреме Хамзај веће је извршило увид.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли хоће браниоци и тужилац да погледају? То су све фотографије и заиста испод фотографија је све на албанском. Тужила? Ништа. Испод је оно опис тих фотографија, а фотографије су фотографије за то вам не треба преводилац. Да ли неко хоће да гледа? Не. Нико неће да прегледа књигу, па пошто је веће то прегледало онда ћемо то вратити оштећеној. И то је отприлике било то за данас. За сутра имамо такође сведоке који долазе и оштећене Албан Бушати, Ђул Бушати, Кумрије Јахмуратај и Чедомир Кордин. Тако, то је предложио оптужени Булатовић јел тако? Добро. И то је то. Онда у среду ће бити видео линк са неким од ових оштећених који нису могли да дођу и видећемо још за четвртак тако да је то то. Онда ћемо кренути на неке друге доказе, оне писмене доказе или на евентуално друге доказне предлоге, у том смислу ја сада питам тужιοца каква је ситуација? Да ли сте хтели да уређујете оптужницу?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да, по саслушању сведока који сутра долазе овде и по саслушању сведока преко видео линка...

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте се укључили.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да, када чујем сведоке ја ћу то променити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта ћете променити? Оптужницу?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Нећу променити, средићу оптужницу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: После сведока?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи у среду отприлике ако будемо завршили са сведоцима онда ћете ви то радити у среду поподне?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па завршавамо у четвртак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Видећемо да ли за четвртак имамо, за сада још увек немам информацију.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Најновија информација је значи сутра долазе, среда видео линк, а четвртак за сада је неизвестан.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Онда ћете добити у петак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У петак добро. Дакле, шта сте рекли?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Каже, куме избаци ме из оптужнице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је то рекао куме избаци ме из оптужнице?

Дакле, невероватно, дакле, сутра ћемо да наставимо у 09,30 у судници број 2 ће се наставити претрес.

Данас је довршено у 13,52

ЗАПИСНИЧАР

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-СУДИЈА